

דברי צדיקים

עם

עמק-רפאים

הוא

החזיון בעולם האצילות

אשר צפה אהרן מבעלי הצופים (סאמנאבול בלע"ז)

ע"י הפעולות והתקונים בסודות של מעומר

(מעומאריזמוס בלע"ז) הנקרא מאגניטויזמוס

בו יראה הקורא נפלאות מדברים רוחנים, ונראה בעין פקוחה מעלת

הקדושים והחסידים בזמננו.

נעקק מלה במלה

ממכתב הנשלח מארם נהרים לארץ הקדושה יע"א

חזיון א-ב

פי אה כל מעשה האלונים יצא
במשפט על כל נעלם אה טווב
זאס רע וגו' (קסלה יצ)

נעקק בשנת במלקט שבלים בעמק רפאים לפ"ק

נדפס בפעם ראשונה בוויין

אדעסא

ברפוס ל. ניטשע עטא. צעדערבוים.

שנת הרב"ז לפ"ק

דבר אל הקורא.

המכתב הנכבד הזה—הכולל שני חזיונות בעולם אפילו—הגיע ליד מארץ הקדושה מאת ידידי הרב וכי' מ"ה חיים מזרחי נ"י ובקש ממני הרב החסיד הזה לפרסם החזיונות הללו גם פה במדינתנו—ארץ רוסיא—למען ישמעו וייראו, ולמען ידעו כי על כל נעלם יביא במשפט, וידעו ההכרל שבין צדיק וחסיד אמיתי, ובין רמאי וחונף, העושה ממש כמעשיו החזוניים כמו הצדיק והחסיד אמיתי, ודומה לו ממש בכל ענינו, אשר לפי השקפה הראשונה כמעט אין הפרש ביניהם בעניניהם וההלכותיהם וכל מעשיהם הנלוים והנראים לעין מכחוק.

המכתב הזה היה כלשון ערבית, לשון המדוברת שמה בין אחינו בני ישראל, והיא לשון המדינה שמה, ולמען יבינו גם אחינו הגרים פה, העתקתיו ללשון עברית, ויען שנמצאו במכתב הזה הערבי הרבה תוארים של מושלי המדינה שמה בארצות המזרח, ומטבעות ידועות העוכרות שמה בארצות האלה, ואם הייתי מניחם כמו שהם, היו זרים לאנשי מדינתנו, לזאת הצנתי במקומם התוארים של המושלים הללו, ובמקום המטבעות הללו, תוארי המושלים ושמות המטבעות אשר במדינתנו ארץ רוסיא, כגון **ראטמאן** וזולתו, רובל כסף וזולתו, וכן נהנתי בכל דבר הנהוג רק שמה בארצות המזרח הכלתי נודע פה במדינה.

המכתב הזה קראתי בשם **עמק רפאים**, שם הנאות לענין הזה, והיה אם אקבל מהרב הזה עוד חזיונות—כמו שהבטיח לי—לא אמנע להעתיקם נ"כ.

יעב"ז רקח ממשפחת בן לביא מעיר קצר—
עינים במדינה אל—נוי בארץ סוריא בעל
מחבר ספר דברי צדיקים הגרפס בווען.

3. חתך בע"י 5 אונטן מאי 1867

Дозволено Цензурою, Одесса 2-го Августа 1867 г.

(U3542)

עמק רפאים

ישאו הרים שלום לידידי יקירי חסויו המפורסם הכם השלם כבוד מ' חיים מזרחי נ"י המתנורר בקריה עליוה ט"ב ר"ה יעא"ל.

ימים רבים חפזו לפו לא כחכתי לו, ועתה באתי להודיעהו הרבה חדשות: זה כחודש ימים בא לקהלחנו הרב המפורסם איש המופת וחכם הרזים איש אלוקי כבוד מוהרר לוואי מארץ מצרים, היודע ומבין לשמש בסוד של מעזמור ועושה נפלאות הרבה אין חקר. ורופא ע"י התקונים האלה כמה חלאים מסוכנים ומחלות נושנות, שכבר אמרו הרופאים נואש למו והיו סחכים יום יום למוות. והנה לא באתי להודיעהו ממוזות ודרך הסוד הגדול הזה וענין התקונים והפעולות להחולה, ועניני חזיוני החולה בדרך כלל, כי כבר נודעו לו הענינים היטב ע"י ספרים וכתיבם שקראת בסוד הנכבד והנורא הזה, זה כמה שנים. אבל אספר לו דברים פרטיים מכמה חזיונים נפלאים שחזו כמה חולים בעת שנפלה עליהם התרדמה בעת החזיון! כי אנכי עם אחוז מריעים משכילים הרבה הלכנו עם הרב... הכהן אל כל החולים; כי כקשנו מאתו רשות ע"י חיקף ביום השני לבואו הנה, בעת שהלכנו לקבל פניו, ויחן לנו רשות. וכה היה מנהגנו יום יום. ולפעמים היו גם הרבה אנשים זולתינו מקרובי של החולה ומיודעיו ומשכניו. והיו לפעמים בבית חולה א' יותר מחמשים איש מאנשים שונים ומכל הכחות: לומדים, חכמים, סוחרים, בעלי מלאכות, דיינים, חסידים, בטלנים, וכדומה. ואני ואחוזת מריעי הנזכרים, בערך עשרה אנשים, בראותנו כי החולים משיכים על כל שאלה ושאלה גם מדברים לפעמים מן העולם האצילות. ומדברים מה למעלה ומה למטה. מהחיים והמתים ומדברים הרוחנים, בכל אשר ישאלו מהם, הוסכם אצלנו לשאול מהחולים רק מדברים מעונש הרשעים בניהנם. ולזה בררנו לנו איש אחד והוא היה חסיד השואל, ושאלה מאתנו ישבו בשלחן ויכתבו על הנייר בדיו כל תשובות החולים, ומחמת שהחולה היה לפעמים בדיבורו מרובה היה בלתי אפשר לאחד בלבד להעתיק דבריו.— ועתה יש בידינו הבילות הכילות כתיבם שכתבנו מחזיונות נפלאים המבטילים נפש הקורא. והנני לשלחם לו העתקה מכל אלה הדברים מה שכבר יש בידינו ומה שנשמע עוד. ועוד הוסכם בינינו שנשאל לפעמים על דבר חזיון אחד ששמענו מחולה אחד, גם את החולה השני, גם את החולה השלישי, וכה עשינו. ונפלא הרב, שלא נפל דבר אחד ארצה. ושלחם הנירו כמעט

בסגנון אחר. עד שהיה לפלא בעיני כל העומרים עליהם. ומוה הוברר לנו יותר אמיחות החזיונות האלה.

הזיון הראשון

ככ"ו לחודש טבת העבר באנו אל בית חולה אחר עם הרב בעל המופת... הכהן הנ"ל ואחר שעשה להחולה החיזונים כמשפט של בעלי הסודות האלה, והנה תרדמה נפלה על החולה וירדם. וישאל אותו הרב ראשונה מהו מחלתו ורפואתו, כידוע לו. והשיב לו החולה על כל דבריו. אח"כ אמר לנו הרב: שאלו נא אותו כחפצכם. ועמד השואל וישאל בדבר הגיהנם, ויספר לנו החולה דברים הרבה מזה הענין הנורא, עד שנפלה עלינו ועל כל הנצבים עלינו וחרדה גדולה. ואכתוב לו הכל על הסדר בזמן אחר, כי הכל בכח אצלינו. — ואח"כ שאל אותו השואל: היש שם כניהנם איזה אנשים מקהלחנו והסביבה, שמתו זה זמן לא כביר? ויען: יש ויש. וישאל אותו שנית ומי הם בשמותם? ויען: אלו ואלו. ויהי כהזכירו לנו בין הנידונים כמה כניהנם נ"כ כמה אנשים שהיו מוחזקים אצלינו כחיהנם לאנשים ישרים, ויש מהם שנחשבים אצלינו לצדיקים גדולים וחסידים ועמדי עולם, נודעונו כולנו ואמרנו אליו: הלא צדיקים המה. ואיך תאמר שהמה כניהנם? השיב לנו: השכחתי מאמר התלמודי האלקי שראה נ"כ כמונו היום בעולם הנשמות ואמר עולם הפוך ראינו, עליונים למטה ותחתונים למעלה. ויען איש את אחיו מאתנו: ויהי מה! נשמעה מה כפיו. הלא דבר הוא. ואמרנו להשואל שישאל אותו. ויאמר לו: שואל: ספר נא לי מאלה האנשים הנידונים עתה. שהיו מוחזקים אצלינו לצדיקים גדולים. ויפתח החולה את פיו ויאמר: הרב שהיה נודע לכם כ"ק... בשם ר'... והיה מפורסם לצדיק וחסיד ובעל מופת, הוא נידון כרנע זו במדור של ניהנם התחתון, הנקרא מערת הרצפה, על שם הנחלים הבורעים בו. ודנים אותו כיסורים קשים. וקולו הולך מסוף העולם ועד סופו. ובכל הכאה והכאה, ובכל כויה וכויה שעושים בו הוא מצדיק את הדין. כמו שנוהגים שם כל הנידונים. והוא מספר בעצמו בקול גדול כל מעשי הרשע. מתחלתו ועד סופו שעשה. והפנקס פתוח לפניו. הוא ספר הזכרונות שמאליו יקראו נ"כ כל מעשיו. והיה אם יכזב הנידון או שישכח מעשיו הרעים, ספר הזכרונות מזכירו. — ועתה שמעו נא דבריו של הרב הגדול: אוי לי! שהייתי מפורסם גדול לצדיק וחסיד נורא. ואו היה ככחי להטעות יותר ויותר. ואח"כ ראינו שכל העולם מאמינים בי. ויהשכוני לצדיק וחסיד אלקי. ובעל מופת ונביא. עד שלפעמים טעיתי בעצמי. ועשיתי בנפשי שקר, ואמרתי בלבי זבל להיות שאני בעל מופת ונביא באמת — והתחלה הרטותי ה"י ע"ז האופן. — כהיותי עוד צעיר

who is to be found in אצלינו

confession of a tsadik

לימים בן חשע עשרה שנה, עלה עד רעיוני להטעות את העולם. כמשפט הקדושים אשר בימים ההם. וכה היה משפטי. נסעתי על שכחות ופרט על ראש השנה מקדוש לקדוש. כדרך המאמינים בקדושים בימים ההם. ויהי בחזירתי הביתה ספרתי יום ולילה כל מעשיהם, הפלחם, שיחחם, אכילתם, עשרם, וגדולתם. והפאר של נסיעתם במרכבות וכדומה. ובייחוד ספרתי נפלאותם ונבואותם אשר לא נבראו בכל הארץ, ונהקרו אלי נערים צעירי ימים בני י"ד שנה לשמוע את הגסים והנפלאות. ואמרתי להם שהקדושים חאלו לא באו לכלל זה מלמוד התורה. רק מיראת ה' ומתפלה ומאמונה חזקה בלב. ואני בידעי שבקיר הגדולה שנולדתי בה איני יכול להתנהג בסלסול ורכנות. א' מחמת שידועים אותי שאני עם הארץ גמור ובעל מעשים רעים, וממשפחה בויה. גם הייתי בעצמי בקטנותי משרת. ולפעמים הייתי בע"ג אצל הקדוש ר' ל... שהיה מפורסם ובעל מופת אצל ההמון ואפי' הייתי מיוחס וידוע ספר וכדומה לא הייתי יכול להטעות אנשי העיר הזאת. מחמת שיש בהם הרבה לומדי תורה מיוחסים. ויש בהם הרבה חכמים וסופרים, ומלומדים בחכמות שונות. והרבה סוחרים משכילים הסובכים את כל הארץ. ובקיימים מאוד בהזיוות העולם. וכל אלו אינם מאמינים כלל בדברי נסים ונפלאות המסופרים למו. אפי' סגדו לקדושים אשר בארץ. ואם אפי' היו רואים בעיניהם איזה נס מופת שדרך ההמון להפליא עליו מאוד, הם מקרבים זה אל השכל ומראים בראיות ברורות שכל דבר זה מוויף. ועושים רק ע"פ שקר ותחבולה. ואנשי העיר הזאת אינם אוהבים כ"א הלומדים הגדולים אשר בעולם. כמו החריפים והנגידים הגדולים היודעים כל התורה בע"פ והבקיאים באיזה חכמה, ועוסקים יום ולילה בתורה ובחכמת דוקא. אבל מי שמתנהג בחמידות בחסידות מעמי הארצים אפי' יעשה נסים ונפלאות כר"ח בן דוסא, היא ללעג ולקלם בעיניהם. ע"כ בחרתי לשבת בעיר קטנה מאוד. שאין בה לא לומדים ולא סופרים, לא עשירים וסוחרים. ואנשים אשר לגדל עניותם טרודים בפרנסתם. ואינם מבינים אפי' עניני העולם. ומכש"כ רמאות ותרמית. והמה מאמינים בני מאמינים בכל כוזב ותרמית והכל, שואלים כמעוננים ובטכשפים מאמינים כנשים הזקנות וקסמיהן ואמרתי פה אשב, ושכרתי לי בית סמוך לכהכ"נ וישבתי סגור ומסוגר. והתפללתי בקולי קולות ובנגונים, וטחאת כפים, ותהום כל העיר לקולי ורעשי. והלכתי פעם בפעם לבית הכסא. ומשם למקוה, ובבואי לפעמים בכהכ"נ עשיתי שהיות בתפלתי ובכל דבר מצוה וספרתי חמיר נסים ונפלאות ומעלות הקדושים והנהגותיהם. עד שראה ההמון שכל הנהגות שלי מסכימים ממש להנהגות של גדולי הקדושים המפורסמים לאנשי מופת. ובעת בואי מקדוש אחר שנמסעתי אליו, סבבני כל אנשי העיר. וספרתי להם כל מה שעלה על רעיוני טמעשיות של הקדוש הזה. ונלוו אלי אהר אהר נערים וצעירי ימים.

צ"ל

והאמינו כי עד שעשיתי מנין מיוחד. ואלו הצעירים היו מאנשי סודי
 ומהסרים למשמעתי. והתפללו אצלי. והיו משנים כל המנהגים הישנים ונהגו
 מנהגים חדשים. והתפללו בנוסח ספרד. ובכל המנהגים שנוהגים הקדושים
 אשר בוטננו. ונקרא בפ"כ המנין שלנו בשם מנין החסידים. ובהדרגה אחר
 הדרגה כזאת באתי לכלל זה לעשות כנופיא כשלוש סעודות, לומר ולומר
 קצת הורה. ואח"כ בגדול האמונה כי ובצדקתי, בא אלי כל מי שהיה לו פגע,
 חולאת, דיבוק, גזילה, נגיבה, אכירה, בקשה לשרים, וכדומה והביאו לי
 פדיונות. ואח"כ הלכתי א"ע לכנים. והתפללתי מהסידור של האר"י ולה"ה.
 והיו קוראים אותי בשם רבי— או הייתי מחזיל לנסוע בעולם. והיתה
 נסיעתי ראשונה בכפרים. וכאשר היה בהכרח לנסוע דרך עיר הייתי פושט
 אח בגדי הלכנים שלי. רק להיות לבוש במצנפת (יארמילקא) לכדה. ויראתי
 עוד להתעכב חוץ העיר. אבל נתארחתי במבוא העיר. היינו פארשטאט. וקא
 נתעכבתי כלל. ולא שהייתי שמה. והלכתי לררכי. ועמדי היו תמיד שני
 אנשים צעירי ימים שכאו לכל מחזיק ארענא טרם שירדתי פועלה שלי.
 ופרסמו את שמי ומופתי. וכה נהגתי כמה שנים. עד שהייתי מפורסם בכל
 הכפרים והעיירות קטנות הקרובות להעיר שהייתי דר בה. וכשבאתי לעיר
 קטנה כזו, היו מכיאי אלי השוחט את החלף להראות לו. ובאת לא היה
 מכיאי אלי הסכין, הייתי מעבירו. ואח"כ באו כמה אנשים צעירי ימים על
 שכת ור"ה אלי. וכל בעל גגע ופגע. ונתארחו אצל בעה"ב בעירי והיה להם
 שפע ופרנסה עי"י. והיה הקול נשמע בעיירות הקטנות השכנות, שברך ה' את
 אנשי עירי בזכות שאני מחנורר אצלם. ואנשי עירי כשהלכו לפעמים בעסק
 ענינים בעיירות הקרובות והרחוקות שכחו את שמי. וספרו נסים ונפלאות
 גדולים. לאמר כי אני מרפא כל החולים שבעולם. מעשיר עניים. ומחיר
 אסירים. ופוקח עורים, וכדומה. או באו אנשים מכל העולם אלי. ונתגדלתי.
 גם אנשי עירי גדלו והצליחו מאוד. ואספתי כסף כחול הים. ושמי נתגדל
 מאוד בעולם. גם האנשים המשמשים אותי. כגון החזן, הסופר, הגבאי,
 השוחט, וכדומה עלו לגדולה. ויהללו שמי ברכים. וספרו נסים ונפלאות
 ממני. ואיש מפי איש ששמע איזה נס או מופת. הוסיף עליו לגזם. כדרך
 כל העולם. וכפרט בדברים האלה. וכפרט שכל המדברים היו קלי הרעה
 וצעירי ימים. ואפילו לעיר הגדולה עיר מולדתי הגיע שמי הגדול. ובהלה
 היו מלעינים עלי. ואח"כ היה על כל מהגדו אימה ופחד גדול. כי רבו
 יותר המאמינים מהמתנגדים. פוחמה שדלת העם יותר במספר עשרת מונים
 מהחכמים והלומדים. וכפרט נשים וצעירי ימים כולם האמינו בי. וכפרט כי
 כבר מהו כל יודעי ומכירי מלפנים ומילדותי. ורכים מהמתנגדים על כרחם
 ענו אמון. כי היו צריכים אלי. עד שנסעתי לעיר מולדתי ג"כ. ונתקבלתי שמה
 ככבוד גדול. אח"כ נסעתי פעם בפעם לעיירות אחרות גדולות. והשתדלתי

0'V

לכתי 3/16

ס"ו. כ"ו
ס"ו. כ"ו
8/16

ס"ו. כ"ו
ס"ו. כ"ו

(לכר מאשר אספתי בכל פעם מיחידים פדיונות) שיחננו לי קצבה קבועה
 פדוי שנה בשנה ולהיות אצלם בשם מנין. ונחננו לי כמה עיירות קאנסעסין
 שאני מנין, לכוא פעם אחת בכל שנה להתפלל שמה. והייתי מחערב בכך
 עניני העיר. כהוצאותיהם ובהכנסותיהם וכדומה. וכל ריב וכל נגע בא אלי
 ושפטתיים. ועכ"ז הייתי מנין בכל העיירות, ובכמה עיירות הייתי רב עד"ו
 עד שכבשתי ערך ארבעים. עיירות גדולות וקטנות. לכר מערי הפרוות
 והכפרים. וחלילה היה לאחד מקדושים זולתי שיבוא בנבול. או שיסע אחד
 מאנשי אליהם על שכת ור"ה. או לבקש מהם עזר לכל פגע רע. אח"כ
 השתדלתי להיות גבאי מאה"ק. והיה כל הכסף בירי ממעות אה"ק. וכל מי
 שהיה צריך לנסוע לאה"ק מהמתנגדים אפילו מהרכנים וגדולי היחים וכדומה—
 היו בעבור זה מזכרחים להכניע את עצמם תחת רגלי— אוי לי! שהטעיתי
 את כל העולם. ונרמתי רעות רבות ועצמות לאנשים פרטיים, ולכלל ישראל.
 ואין קץ לרמאות ותרמית שעשיתי. ראשית כל הכר השתדלתי לכבוש כל
 הלככות שיאמינו כי יותר טבנביאים ואפילו ממש רבינו. ושאין להקשות
 עלי ועל כיוצא כי מהקדושים אשר כארץ שום קושיא, כמו שאסור להקשות
 על השיי ונתאמת אצל ההמון, שככל דבר גדול או קטן שאני עושה, יש
 בזה סוד גדול ועצום. ואם הייתי עובר אפילו עבירה גדולה לא עלה שום
 ספק על לב איש שיש בזה שום איסור אלא היה ברור בדעתם שמסתמא
 יש בזה סוד נורא. או שכאשר הייתי קורא כחורה בשכת וי"ט על הכימה
 ומעיתי בקריאה לתומי, או מהעדר ידועה, וכן בעברי לפני החינה בשכת
 וי"ט ומעיתי לפעמים להתפלל תפלה של חול במקום של יו"ט וכיוצא
 בו, לא פצה איש את פיו רק היה מוסכם אצלם שאני עושה זאת בכונה
 עמומה וכדאי יש בזה סוד גדול. וכאשר גדלה חטאתי ופשעי, כן גדל שמי
 אצלם— פעם אחת בשכת הגדול באו הרבה אנשים מעיירות קרובות ורחוקות
 לשכות אצלי. ויהי בבקר קודם התפלה נתאספו כל העם בביתי לילך עמי
 למקוה, אך כהיות גשם ע"פ חוץ אמרתי בלכי אמתין עד יהדול הגשם.
 ויהי בעבור כמה שעות, שמעתי כמה אנשים אומרים זה לזה שקרוב הזמן
 לצהריים, ורצו בזה להזכירני דרך כבוד לילך למקוה. אמרתי ע"צ הלצה
 אנכי נוהן רשות לרתום המרכבה שלי לנסוע למקוה. וילך העם. ויצו לבע"נ
 שלי לאסור מרכבתי, וכן עשה ויעמוד עמה לפני ביתי. ואחד מאנשי רץ
 אלי לאמור כבר המרכבה נאסרה ועומדת לפני בתוכם. ואמרתי: שכת
 חיים, ולפעמים בעשותי דבר שלא כהוגן או אמרתי איזה שקר (כי לפי
 ספרי גדולי הקדושים מצוה לפעמים לומר שקרים וכזבים) וידעתי שאוכל
 להגיד ע"ו איזה אמתלא או אמרתי לבני ברטו שישראל אותו טעם הדבר.
 ואז אמרתי לפני כל עם ועדה הטעם ולפעמים ע"פ רמז וסוד. הייתי
 מפורסם בכל מקום (ע"י אנשים מקורבים אצלי ואשר היו להם פרנסה)

ס"ו. כ"ו
ס"ו. כ"ו

ס"ו. כ"ו

וכבוד על יריו) שאין עושים שום דבר כמתיכתא דרקייע. טרם ישאלו את פי. ואני יושב תמיד כסוד הכי"ר של מעלה ואם איני מסכים על ענין שגוררים שמה, אינו כלום. — פעם אחת נחזקו כל הנגידים והקצינים והרכנים מכל המדינה לפקח על דבר הנוגע לכלל ישראל ולטובתם, בעיר ב... ורצו לשלוח שלוחים לקרית מלך רב, ולבקש מאת המלך הגדול והחכם בנידון זה. אז אמרתי בנערה מה לאנשים שוטים כמוכם להתערב בדבר כזה. הלא ידעתם שבלעדי לא ירים איש את ידו. ואם איני מסכים על דבר בשמים, לא יהי' כלל בארץ. הוי! קטני אפנה! עד אנה לא יתאמינו כי ובקדושים כמוני? אי"ע לעשות שום פעולה ע"פ דרך הטבע. אם התנו כסף הרבה על פדיון לי ולמחותי הרכ החסיד נ"ר. א. ג. להרכ החסיד ש"ב של החני נ"ר. בודאי אבטל מהם כל דבר רע. הוי אבירי רב! ידעתי כי קשה הדבר בעיניכם לפור מעות לצדקה! והקצינים הדרים בעירות השייכים לי, נתנו מעותיחם קצתם למחותי ולשי"ב הנ"ל. והשאר נתנו לי. והלקתי חלק קטן מהסך העצום שקבצתי בעירות לעניי עירי. כדי שיתפרסם שמי וצדקתי בעולם—וכמעט כל העיר נתפרנסו ע"י. כי באו אורחים מכל העירות ונחארתו אצל בי"ב בעיר, ואכלו על שלחנם ושלמו כמיטב כספם. וחזק לזה, הייתי מפורסם ע"יז שאיני נהנה מכל הכסף, רק שאני גובה צדקות לעניים: לקחתי בעירי הסנדקאות מהראב"ד. שהיו למון גדול וירא שמים. השתדלתי שיבחרו ראטמאנים ופרנסי חרשים וכל התמנות דוקא מאנשים שכבתי שלי. כדי שיהיו לי חיוזוק וחקיפות. אעפ"י שהיו רשעים גמורים, חמסו וגולו ועשקו דלים ובראותם שהי' להם פרנסה ע"י היו מחזיקים בו ביותר. וכפרט שהיו עמי הארצים גמורים. למען הגדיל בכודי. ולבעבור תהי' יראתי על פניהם. וע"פ ההמון. ולמען יפרסמו את שמי—ספתי תמיד מעשיות ושמועות מבחילות מצדיקים ומגדולתי בשמים. כדי להטעות לבוח ההמון וצעירי ימים ונשים. ודרשתי תמיד שמצוה יותר לספר מעשיות וניסים מצדיקים, מלמור תורתה כמה פעמים הייתי אומר על עשיר שלא האמין בי או שלא רצה לתת לי ממון, שרואה אני עליו דינים קשים. ושירד מנכסיו, ולמלאות דבריו הצתי אש כנבסו ע"י אנשי ההולכים סביבותי. או נפלה חרדתי על כל משטיני. באמרם כל הנוגע בי כאילו נוגע בכת עיני. וכדומה לזה. אבל המאמינים בי אפילו העניים היו יושבים תמיד בטה. והי' להם פרנסה. את זה כהרתי לכותב ונאמן. זה לחון. סופר, וכדומה. והרכנים ומגידים הגדולים ולומדים שהיו מריכים עמי בחום לבכם. כידעם כי אני איש כור ומטעה את הכהיות. השתדלתי ע"י אנשי להוציא עליהם עלילות ושם רשע בעירי שקר להוריר כבודם, ולהשפילם בעיני ההמון. ולפעמים קצת בראותם שיש להם מפלה, באו בע"כ אלי ונכנעו לפני. ואמרן החמון בודאי

רכינו גדול מכל הרכנים ומכל המגידים שכעולם. ואסור להרהר אחריו. כי הלא הרכ המגיד זה וזה, המפורסמים בעולם ללומדים מופלגים. והיו תמיד מהנגידים להרב, עכשיו נפקחו עיניהם. וגם המה מאמינים בו. ואם המה מאמינים, מכ"ש שמתחייבים אנחנו להיות מאמינים בו—כשרציתי לנסוע לעיר גדולה אשר יש בה עשירים מופלגים, למען אוכל בצעו בצע פדיונות. שלחתי שני אנשי חרש לעיר הזאת לספר מעשי ופעולותי ואותותי ומופתאי להכהיל ההמון ונשים וצעירי ימים. נוסף לזה, השתדלתי תמיד לקרב כמה בטלנים מהעיר הזאת, המוחזקים ליריאים. ונתתי להם די סיפוקם שגם המה יספרו שמה שם תהלתי ורמזתי להם ברמו שיכתבו איזה אגרות אלי בכבוד גדול בפקודת כל גדולי העיר אך שמבקשים ממני לבוא אליהם להתפלל שמה. והיו הולכים לכל גדולי העיר שיחתמו. והאיש אשר לא יתפוץ לבוא על החתום היו הבטלנים משתדלים לדבר על לב אשתו ובניו הקטנים. והיו מאיימים עליהם. כי יודעים הבטלנים כי המה רכי לבב מאוד. והמה ידברו גם על לב אביהם ובעליהם שיבואו עה"ח—כין כה וכה אספי כמה חתימות ושלחו אלי ע"י האנשים האלה. אז דברתי ושאלתי את פי האנשים האלה ודרשתי אותם על כל גדולי העיר הזאת ונשיהם ובניהם ומעמדם עסקיהם ועניניהם. מי מהם חשובי בניס. מי חולה. מי פנתו רוח רעה. וכדומה לזה. וכאשר ספרו לי הכל כאשר לכל כפרטי פרטיות. אז נסעתי אל העיר הזאת. ונזח היה לי לכל איש הבא אלי לבקש עזר. להגיד לו את אשר קרהו טרם הגיד לי את שאלתו ממני. אז נתגדלתי מאוד. להחזיקני לאיש אלהים. כה היו משפטי כל הימים אשר הייתי חי. וע"י הדרך כבשתי כל עיר גדולה, ועירות קטנות. כבשתי בדבר קל. ואם היו נמצאים בי או ג' נגידים אשר לא אבו שמוע אליהם לבוא עה"ח, אחר כל השתדלותי, אז לא באו לדרוש שלומי בכואי לעיר הזאת, חקקתי אותם בזכרוני. והשתדלתי לגרום להם היוזקות ע"י החבולות וערמות. עד אשר הכנעתי ערפם הקשה. וילכו שחוח אלי. והתודו על מרדם ופשעם, הייתי מוכיה להם כל הימים, שאין להם להאמין בשום רופא ודאקטור כלל, רק לבוא אלי ולתת לי פדיונות שאחפול בעדם. וכאשר נחליתי אני לפעמים, שלחתי אחר הרופא או הדאקטאר היותר מפורסם, או שלחתי החולה מכ"כ ללעמבורג או לוויין. או למרחצאות החמים ואין איש שישאל לי בדבר הזה. כי אין שום קושיא על מעשי. וככל זאת אמרתי בפני אנשי איזה אמתלא. פעמים אמרתי, אדם רופא ולא לו. פעמים אמרתי שהרופא אינו יכול להזיק לו כמו שיכול להזיק לשאר בני אדם, ולפעמים אמרתי להם טעם עפ"י רמז וסוד. שמת רופא הוא אותיות אפ"ר, והוא כסוד עפר ואפר. ר"ל מי שהוא במדרגינה זו כמוני היום ד"מ, מותר להתרפאות. כל הרכיים והקדושים אפ"י מכ"ג שחיו כזמני, קטנים היו בעיני, רק שלא

הייתי רודפם ומשפילים כמו שנהגתי עם הרבנים והמגידים. מחמת שראיתי שהם נוהגים ע"פ דרכי. והעם כרוכים אחריהם ג"כ. ואם אני יהיה קדושים אז יהיו מסופקים גם בי. רק הייתי אומר בשפת רפה. אמת שהוא צדיק, אבל אינו עוד כמדונה כמוני. והוא כהמה מהורה. כי אין לו דעה. אם מת אחד מקדושים וזולתי, הייתי חוזר ואומר שהיה צדיק וקדוש גדול. מחמת שידעתי שלא יוכל לאחר מותו להזיק לי כלל. לא בכבוד ולא בפרנסה. ובכל זאת הייתי בוחר מחיים א' או שנים מהקדושים וזולתי להתחתן עם, ואחם פרסמתי לצדיקים ולא כחתי כ"א מי שמחנורר. רחוק מאוד כקצה המדינה. שלא יוכל להרע לי, היינו לכבוש אנשים שלי לעוירות הסמוכות אלי המאמינים בי. שיש לי מהם עושר וכבוד. הייתי מקרב חסיד כל המוסרים ופאקטורים. כדי שיהיה לי חקיפות אצל אדוניהם לכל אשר אהפוך. וכאשר שאלו אותי לפעמים מדוע אנכי מקרב אותם? והלא רשעים גמורים המה? אמרתי להם בערמה. אילו לא הייתי מקרב אותם, היו הולכים וגדולים ברעם יותר. ולפעמים אמרתי שיש להם נשמות גדולות ואני משתדל להחזירם למוטב. ולפעמים אמרתי, אל תחחר במרעים. וכשראיתי שמסור א' מסר ממון של ישראל מתנגד אחד לארוננו אמרתי להם שהמסור הזה הוא שליח בהשגחה להמתיק דינים השרויים על המתנגד הזה ובעבור זה יחזור למוטב. כשהייתי עוד צעיר לימים ולא הייתי עוד מפורסם נהגתי כך. בכואי למוכסן אורענדאר עשיר שיש לו כנים והכנתי שהוא בור וגם השכל צויתי לאנשי שיספרו לי מקדושותי ומגדולתי בכל העולם. ואמרתי לו שאני רוצה להתחתן עמו שכן גורו בשמים. אם היה לו בן יחיד אמרתי שיש לי נקבה וכן להיפך וכחכתי תנאים ולקחתי מתנות הרבה ממנו להתחן או להכלה ואח"כ בכואי לכיותי כחכתי שמהה הכלה או ההתן. ונשארו החפצים בידי ואם לא היו להמוכסן בנים כלל נהגתי עמו כמנהגי עם כל העשירים חשוכי בנים: ועד יום מותי באו אלי מכל המדינה בעלי חשוכי בנים. ולקחתי מהם פדיונות כמעוה מוזמנים ועל השאר נהנו שט"ח וכל מי שהיה מסרב בפעם ראשונה לתת לי כרצוני הייתי מוסיף עליו כפלים וכן קם והרכתי עליהם סכום עצום ע"פ רוב יותר מכל הקדושים שבעולם מאה רוי"כ היה אצלי דבר מועט בענין זה. ואחר שעשיתי עמהם שט"ח נזרתי על האיש ועל האשה שיסעו אלי פעם בפעם על שבתות ויו"ט ור"ה. כדי שישמעו הקידוש והנדלה שלי וכפרט קריאת התורה ו"ה פקד ונ"ו. ועשיתי בכל עת פדיונות ואמרתי להם אולי תגרום שעה זו או זו ולפעמים קרה שנפקדה ויהי לנכס ופלא בכל המדינה. וצויתי לאנשי שיפריסמו את הרבך במכתבים וכאשר לא נפקדה העקרה לא היו מפליאים כלל וכן היה בכל אותותי ומופתתי. אם קרה מקרה ע"צ הודרנות שנתקיים דברי אז פרסמו זאת בכל העולם ואם לא בחזונו אכדו—ולא די שהטעיותי

הכריות בחיי אלא גם אחר מותי אני מטעה אותם. ע"כ הנני נרון עתה ביסורים קשים לפי חטאותי ופשעי שעשיתי בחיי—קודם מותי באה אלי זונתי הרבנית ובני אשר אהבתי ולא הי' איש בכיותי וזולתי ואשתי ובני והחלו לככות במר נפשם לאמור מה יהיה אחרי מותך? מי יאכילנו מעדנים? מי ישקנו ממחקים? מי ילכיש אותנו בגדי חופש כאשר הורגלנו? אז נכפרו רחמי עליהם ואמרתי בלבי הנני לעשות בערמה כדרכי, להצליחם גם אהרי מותי. ואקרא הם! ויחשו. ואמרתי בפחד לבני הגדול שמע נא אמריי לטוב כך ידעתי אותך היטב. שמימי נעוידך הלכת אחרי שרירות לבך ואחרי התאוות. לאכול ולשחות וללכת אחרי הזונות, ולעשות כל החועכות הרעות. ובעודי בחיים חייתי, הייתי מחפה על כל אלה. והיה כי שאלוני אנשי בריהי לאמר מדוע בנכס הולך בדרכים לא טובים? אמרתי להם, דעו כי בני הוא צדיק וחסיד גדול. אבל הוא מרמה אחכם. כי אינו רוצה שחחגלה לכם צדקתו. וגם אני הייתי בימי נעורי כמותו. ואחרי מותי חראו נפלאות ממנו. כי הוא יהיה א"ה לכן חיל. צדיק וחסיד כמוני. ככה השבתי להם—ע"כ בני! ידעתי כי חכם אתה. גם ידעתי כי למען הרכות מחיר ולחיות חיים נעימים, ההכרח הוא להתחפש נגד ההמון אשר לא ידעו כין ימינם לשמאלם—לכן מהיום והלאה התראה נגד העם כצדיק. בכל בקר חטבול במים. וכפרט שטחטמים זעת כל המקוואות. גם תפלתך תהיה בהתכידות בכית קטן הנטפל לבית החסידים להתפלל בנענועים ובהמחאת כפים ובנגונים וכדומה. כאשר ראית ממני שהייתי אומר מעט תורה בשלש סעודות, גם אתה תאמר ותצוה שישאל את א' מהיושבים על השלחן בשלש סעודות פסוק א' ותדרש עליו כל אשר יבוא בפיו, ופיך ידבר ורזה, הכל ברטו. למען לא יבינו ההמון. ויאמינו שהוא סתרי תורה. ולפעמים חפול על ירך בשעה אמירת התורה, ותנוח כאכן דומם כאילו יצאה הנשמה מהגוף. וזדמו ההמון שעלתה נשמך לשמי מרום לשמוע הסודות הנשגבות. ואם ככה אתה עושה בני, תאסוף הון רב. וירכבך כמרכבה מרקדה, ותעשה לך שם כשם הקדושים— ובעבור שתאמר תורה בזה האופן, לא די שלא תגלה לעם שאתה עם הארץ, אבל תהיה עוד לכל דלת העם מרוצה. כי ראה ד"מ אשר ידרוש רב או מגיד, מהלומדים דרשות כנגלה וכמדרשים כגמרא ואגדות וכדומה, אז אינם מכינים ונראים בעיניהם ובעיני הלומדים, קמנים ונבזים. אבל בדרשות שלנו הלמדן והכור שוים. ושניהם אינם מכינים. ואין מחבייש הכור. וידמה שהוא ג"כ למדן. ואם תאמר מוסר לפעמים, תראה שתהיה הוכן ענינו רק בדרך כלל מהנהגת יראת ה' בתפלה. ורק עיין ווכל האדם לכוא למדרגה. ולא עיי הלימוד. וכזה יאהבון ההמון ודלת העם. כי גם המה יוכלו להיות בשוה עם הלומדים ומיוחסים וגדולים מהם לפעמים. והזהר שלא תאמר מוסר פרטי כמו שנוהגים הלומדים והרבנים ומגידים.

להוהיר את העם לכל יונו איש את אחיו. שיהיה להם איפת צדק והיו צדק לשנוא ממון שאינו כשר. שלא לנהוג בסלסול. שלא ללבוש מלבושים יקרים ומרגליות. שלא ינהגו סחורות האסורות בפקודת המלך. שהחייטים לא יהיה להם שום יותר ממלאכתם, שהכע"מ והאומנים בכלל לא יעשו עולה ויעשו מלאכתם באמונה. ואומרים לפעמים משלים הזורדים בלב השומעים. ולפעמים בדרך היתול. עד שמתכיישים השומעים. שידעו השומעים שעליהם כיוון—הוהיר והוהיר בני. גם זה דרכם כסל לפו להדורשים והלומדים לדבר על לימוד הכנים בחורה ובר"א. ומכיישים כדרשותיהם את הלומדים שאינם לומדים באמונה. וידעתי שהמלמדים המה יסוד גדול להרבות כבודך. כי המה בכלל אנשים ישרים אצל ההמון והנשים והמה יועילוך הרבה מאוד. ויהללוך בעיני כל גם נוהגים הדרשנים להוכיח הראטמאנים שנבחרו לשבת במאניסטרטאט גם יותר בעלי התמנות וכדומה, שלא יקחו שוחד, ולא שום מחיר. ומכיחים הנגידים והקצינים שלא יגזלו העניים על אשר לוקחים מהם מס המלך יותר מכחם והמה בעצמם אין משלמין כלל. ובכלל הרוששים שלא לרדוף אחר הממון והכבוד והגדולה. שרוב העם מתאיים לזה. ומה לך ולצרה הזאת. כלך בני מדרך זו. לא ישמע דבר וחצי דבר מזה על פיך כל הימים אם תרצה שיאהבוך העם ויהיו כרוכים אחרוך. אדרכא החוק תמיד עם החקפים. את הקצינים הכבד. ואת הממונים בעיר כמו הראטמאנים נמינעם וראשי הקהל. אטקופטשיקים אדאווטשעקים פאקטוריים בעלי טאקסיס צעכמיסטערים מבעלי מלאכות. קוואטרנע קאמיסארען וכדומה תדרוש בשלומם וטובתם. גם מנהיגי סחורות האסורות (פעקילמאכירס) יהיו המיד על שכתך. ותעשה להם פריונות שיצליחו. גם מהפאקטוריים אל המנע ותקרב אותם. כי מכל אלה חכין כסאך. ותאסוף הון רב וכבוד גדול ותהיה כאזרח רענן—ראשית כל אגוד לך שתנקום נקמתך מכל המשטינים כל אשר בכחך. לארוב על רמם. ועיניך יביטו המיר להשפיל כל איש לומר חורה והכמה. להרפו ולרדפו ולהעליל עליו עלילות וכאשר יבא איש אליך לשאול עצה או דבר אחר, יהיה ראשית דברך אליו שיתודה לפניך חטאיו וכאשר יגלה לך, אזי יפחד ממך כל הימים, ויכנע מפניך—ומרי דברי כדברים האלה באו אלי אנשים קהל רב ראשי העיר וגדולי, ודלת העם אין מספר, כי הקול נשמע בעיר שנכרה עלי מחלתי ואני בראותי אותם מהאספים שמתי יד לפה, ועצמתי עיני כמחשב דברים גבוהים. ושכחתי כשעה הרא. ואקרא אח"כ הוציאו כל איש. מלכר אלה המאמינים כי אמונה שלימה. וישארו כמה אנשים. ואקרא עוד הפעם, תנו שבעה כסאות לאושפיון קדישין אשר באו אלי לבקרני. האם אינכם רואים אותם? ויתרדו העם חרדה גדולה עד מאוד. כי הקול נשמע גם החוצה. ויתנו שבעה כסאות. או אמרתי ברוך חבא אכרתם סכא קדישא

יצחק, יעקב, משה, ואהרן, דוד, ושלמה. ואמרתי מדוע באהם אלי קדושי עליון לבקרני. האם בקרוב לא אבוא אליכם. ומדוע הטרחתם א"ע לבוא אלי. אחרי דברי אלה הטיתי אוני כאלו שומע אני תשובתם, ואמרתי. אתם קדושי עליון אם באמת תנורו על בני שימלא את מקומי, לא אוכל לעבור את פיכם. ובפרט שהבאתם לי נשמה טהורה. אולם צריך אני לשאול את ראשי הקהל וגדולי העיר אם יסכימו ע"ז. והעם כשמעם דברי הרדו ונפלו על פניהם. ויאמרו לבני יחי המלך! יחי אדוננו! או אמרתי לבני בפומבי, ראה בני! הנה באה העת שתגלה צדקתך מעט ולא להיות עוד בהצנע כאשר היית. רב לך להראות בפני ההמון כרודף אחר התאוות, היה להם לרב ופורה ואנוכי גם אחר מותי אהיה עמך. כי אבוא אליך פעם בפעם והפישקע אשר זרקו בה מעולם כסף פריונות יורקו בה גם אחרי מותי רק שיכתוב כל איש מבוקשו וימסור לך. או לזרקם על קברי ואם יהיה לאיש דבר סתר יגלה לך. וכל ער"ח תבוא על קברי ותספר לי וסכסף הפריונות יקחו שמן ויה להדליק על קברי יומם ולילה והשאר יהיה לפרנסה לאמך ואחר ימים אחרים הלכתי בדרך כל הארץ—ברנע זו באו שלשה מלאכי הככה וחטפו את הרב מ... מהאש המתלקחת, ויורקו אותו אל עמק א' הנקרא עמק הקרח. כי בו הקרח הנרא ושלג וקפאון. והעמק הזה עמוק אלפים שנה. וישאל השואל להחולה מה זאת? ויען כה אמר הנידון, ברין הגיעני העונש הזה כעבור שהייתי מרמה את בני אדם שפעם א' בחודש טבת עשה הפאָדראטשיק א' שהי' מאמון כי קאנטראקט עם שר צבא א' להעמיד קמח עבור א"ח ממקום למקום מהלך מאה פרסאות וקצב לו זמן קצוב ע"ז ששה שבועות. ובינה לבינה נתקלקל הדרך מאוד כי נמס השלג ושלחתי לקרוא את הפאָדראטשיק ואמרתי לו אם תחן על פריון שני מאות רוי"כ יהיה שלג רב כי סמכתי על לוח השנה. ששם הי' כתוב כחצי חודש טבת יהי' שלג והאמון כי הפאָדראטשיק ויהן לי שני מאות רוי"כ ויהי כעבור שמונה ימים ואין שלג. ויבוא אלי הפאָדראטשיק ויחל פני בדמעות שלישי, ואמרתי לו הכן לך ענלות שליטין. וסוסים והיו מוכנים כי בעוד כמה ימים הנני להוריד שלג מן השמים והמתי הפאָדראטשיק עוד כמה ימים אך אין שלג ואין קרה. רק נגשם ורפש וטיטן ע"פ חוצות ויהי כראות שר הצבא כי לא העמיד הפאָדראטשיק הקמח בזמנו ויקח את כל אשר לו בחזקה, ואותו נתן ככית הסוהר וישלחתי אל ארץ גזירה כמשפט יושבי הארץ הזאת. וכאשר הבנתי כי יש קצת פליאה לאנשי בריתי ע"ז אף כי לא שאלוני אמרתי שהפאָדראטשיק הוא חוטא גדול ולמענו החליפו כל שרי העליונים דהיינו שר שלג נתמנה על מטר ואנוכי בקשתי לחומי וירד הגשם ומטרות עוז אח"כ בא בני כאשר רמזתי עליו והביא לוח השנה והראה לעין כל שגם מחברי לוחות השבו ע"פ

הטבע שיהיה שלג כחורש הזה נתן הפודראטשיק שינוי גם כטבע. —
 הייתי מקפח שכר פרנסה בעירי מכל הבעה"ב היינו ששכרתי כל האורעני-
 דים מהמויגה, הכשר והשמרים, השכר הנרות והקמח וכדומה ועשיתי זאת
 ע"י בני לפעמים. עד שלא הנחתי שום מחיה ופרנסה לזולתי—פעם א-
 כתבתי אנרות לכל עיירות הקרובות אלי שיבואו כל המאמינים בי על
 הסתלקות שלי. כי שמעתי מאחורי הפרגוד שאמות בקרוב ע"כ הנני לחלק
 ברכות לכל המאמינים כי לפני ההסתלקות הנני נעלה מאוד. והברכות
 יעשו רושם. ויתקיימו ביחר שאה. ויהאספו אלי קהל גדול ועצום מאנשים
 זנשים וטף. בחורים ובחולות ילדים ויכרות וגם קצת מאומות העולם. וברכתי
 אותם וצברתי מהם הון עצום—פעם א' נצרכתי להון עצום. כי כל המעות
 שהיה לי סלקתי שכירות כעד אירענרים ששכרתי עבור בני מארון העיר
 על ארבעה שנים. אז שלחתי ליושבי עירי שהי' בה בני אדם הרבה. וכמה
 מהם עשירים מופלגים ואמרתי להם דעו כי בעוד הודש ימים תשרף
 כל העיר כי כן שמעתי מאחורי הפרגוד בהעלות נשמתי
 למרומי מרום (וכרעתי היה לצוות ל"א מאנשי בריתי לשרוף את העיר
 אם לא ישמעו לקולי) אז פחדו ויראו כל אנשי העיר ויבואו אלי בככי
 ובתחנונים לאמר: "הושיעה ארוננו! למח נאבר אנחנו גם בנינו." אז צויתי
 לאסוף כל אנשי העיר לומר תהלים. וגם אנכי אמרתי עמהם ונפלתי
 פתאום לארון הקודש ושכבתי כשעה הרא אח"כ הרימותי קולי כשופר
 ואמרתי המשחיתים כעם רוצים כופר דמי פדיונות לכן בני אל תחוסו על
 כספיהם ותנו יותר מאשר תשינו ידיכם. כל איש כופר נפשו ובעד אשתו
 ובניו ובעד רכושו, אז החל העם לצבור ולאסוף ממון רב. והביאו אל ביתי
 עשיתי כאשר עשיתי ורקתי את הכסף הנה והנה והייתי מונה את הכסף
 כמה פעמים עשיתי קידות והשתחוואות. והנועות משונות. וצעקתי ונהמתתי.
 מללתי כרגלי. קרצתי בעיני. רק למען החריד העומדים עלי. ואמרתי לכו
 אכלו לחמכם ושתי יינכם בלב טוב. כי כבר רצה אלקים את מעשיכם. —
 וע"ז האופן כתבתי לפעמים לעיירות אחרות. שרואה אני עליהם דינים קשים
 ויפדו את נפשם בכסף פדיונות—פעם א' בילדותי, שמעתי על ראנדאר
 אחד שהיה עשיר מופלג. ולא הי' בא אלו כדרך כל בעלי מוכסין. ולא הי'
 לי שום תשורה ממנו כל הימים, ולא הי' מאמין בי כלל. מחמת שהי'
 מחותן של הרב אבי"ד מעירו. אז צויתי לאסור מרכבתי ונסעתי עם אנשים
 שלי דרך הכפר הזה- כאילו אני נוסע לאיזה עיר דרך שמה. ובאתי ללון
 שם. כלילה ההוא והמוכסין ההוא לא הי' יכול להעין פניו בפני נתן לי
 לאכול ולשתות. ומספוא לסוסים. ומצע נתן לנו למשכבנו. ויהי בחצי הלילה.
 קמתי אנכי לכדי ממשכבי. והעם שוכבים הזוים בהנומה חזקה. ונגשתו
 לטטה שבה אשה המוכסין היחה ישיגה. ועמה הי' שוכב ילד קטן עורנו.

עול ימים כחצי שנה. ולקחתי שכולה שועל אחד. ושמתי בראשי הכרכשתא
 של הילד מזה ומזה. ושכתי למקומי ושכבתי. וילפת הילד וייקץ. וככה ככי
 גדול. לשוא הניקחתו אמו להחרישו. וכל פעולותיה נשאר מעל עד שקם
 המוכסן ובניו והדליקו גר ואין להשקיט הילד הצועק בככי מר. וייקץ כל
 איש. ורק אני לכדי נשארתי על יצועי כאלו אני ישן בחוקה. ואנשי
 אשר היו עמדי קרבו אל המוכסן ואשתו. ואמרו אין זאת כ"א רוח
 רעה פגע בהילד. והלאוי שיעור הרב משנתו, כודאי יעשה לזה פעולה.
 וכך היה. הייתי נעור משנתו. ונפלנו לרגלי המוכסין ואשתו ויצעקו הושיעה
 ארינינו; ואמרתי תנו לי חיים. ויתנו לי מים. ורחצו ידי בשפע רב. ואמרתי
 אל הסופר סתם שלי לך כדוק המזווח. ויען המוכסן כשרות הנה. אין
 צריכין לכדוקן. כי מחותני הרב נתארח אצלי זה ימים שלשה ובקשתי ממנו
 שיכדוק את המזווח. ואמר שהמזווח כשרות מאוד. אמרתי להמוכסן שוטה!
 שוטה! מה יודע המחותן הרב הוא רק למדן ולא צדיק. ואני כודאי יודע
 שהמזווח אשר בפתח השמאלי הזה פסולה. ולא הילד צועק ובוכה. כ"א
 המזווח. שכאתה לחסות בצל הילד הכשר הזה. שעריין לא חטא. ויחרד
 המוכסן ובפרט אשתו ובניו. וילך הסופר ויכדוק וימחוק בצפרניו את הכ' מן
 בניכם. שבפסוק למען ירבו ימיכם וימי בניכם. והראה לעין כל. ויהי לנס
 פלא. והסופר לקח מזווח חדשה. וטרם שם אותה במקומה, לקחתי הילד
 הזה בירי. עד שהוצי גמר את מלאכתו. והוצאתי את השי"ש ממקומו. ושעשעתי
 את הילד וישחוק. והשיבותיו אל אמו. והניקרה ויישן. ונפלנו המוכסן ואשתו
 לרגלי. ויתנו לי מתנות הרבה. במעות ובחפצים. וצויתי עליהם שיבואו מהיום
 והלאה על שבתות אלי. המוכסן ואשתו ובניו ולהביא לי פדיונות. וכן עשו
 כל הימים. ולא שמעו עוד בקול המחותן שלהם. ולא פנו עוד אל דבריו.
 וכאשר נסעתי משם לביתי ולהמוכסן השני הסמוך להמוכסן הזה. והוא ג"כ
 עשיר. והיה תמיד מהמרים למשמעתי בא לקראתי ושמע מהנסים שעשיתי
 להילד הנ"ל. ויפיל לפני מרכבתי אשר אני יושב בתוכה. וביקש ממני שאכנס
 לביתי לשחות אצלו טיי. ואמרתי אין לי פנאי. ויען ויאמר נקבה שכרף רבינו
 הקדוש אלי ואתנה. ואמרתי גדולה צדקה מכל דבר שבעולם. וירדנו אני
 ואנשי מהמרכבתי. וכאנו אל בית המוכסן. ויתן בעד כל שאל טיי ששחתי
 המשים רובל א סוג. וברכתי אותו ואשתו ובניו והלכנו משם. ויהי ככואינו
 סמוך לכפר אחד. ושם גר מוכסן עשיר מופלג והוא מחשוכי בניס. וגם הוא
 ממקורבי ומהמאמינים בי מאוד. והוא כלכל אותי כל השנה כרגים וביי"ש
 ובקמח סולה. לכד מרמי פדיונות. וכשנודע לו שאני נוסע דרך שמה.
 (כי ראשונה שמתי נסיעתי על דרך אחרת). ויצא לקראתי הוא ואשתו
 וביקשו ברמעות שלישי. לכנסם לביתם לאכול. ואמרתי עוד לא התפללתי.
 אין לי פנאי לעמוד אפילו רגע א' ויפצרו בי מאוד לכנס עכ"פ לביתם

ולשהות אצלם רק רגע א'. אמרתי להם קשה עלי לירד ולעלות במרכבה. ובכה האיש המוכסן ואשח. ויאמרו מדוע נגרע משכנינו. המוכסן שזכה להכניסך רבינו הקדוש לכיחו לאכול ולשחוח אצלו? ונחמתי אשת המוכסן ואמרתי לה תאמין לי שאתה חביבה בעיני יותר מכל הנשים. ממש אני אוהב אותך כגופי. אבל חי נפשי! לא אוכל. ותאמר האשה אלי אם כבר נשבעתם לא אפצור עוד בכס. ותחל לבכות בקול מר ונעגעועין. ותאמר רבינו הקדוש! אשאלה מכם עוד שאלה אחת. הא לרכינו הקדוש סך שתי מאות ר"כ ויכרך אותי ובעלי. ואמרתי טוב. בואי אלי. ותקרב אלי. ושמתי ידי על ראשה ואברכה. ואח"כ ברכתי את בעלה. ותאמר הנה מצאה שפחהך חן בעיניך. אבקשך עוד הפעם. הנה לך עוד מאה רובל אסור שחעבור עכ"פ עם המרכבה שלך משער לשער דרך הקרעטשמי שלי. למען יכרך ה' אותי ואת ביתי בגללך. ואמרתי טובה העצה שנתת בתי. ולקחתי מאה ר"כ. ועברתי דרך ביתה משער לשער דרך הקרעטשמי שלה. ושמחו המוכסן ואשחו שמחה גדולה. ובעת שפחהו השער צעק המוכסן בקול גדול פתחו שערים ויבוא גוי צדיק. ונסעתי משם לכייתי— וכראות הרב החכם ל. בעל התיקונים כי חש כח החולה מרוב הדיבור וירף ממנו, וחיכה הקיץ החילה מחרדמחו. ויתנו לו לאכול. ויאכל וישת. וייטב לבו וישן קצת. ואנחנו עובדנוהו. והלכנו לחדר השני עם הרב החכם ל.

הזיון השני

אחר שעה ומחצה כאשר עב החולה לאיתנו, ויאמר הרב החכם הנ"ל עתה אשוב להפיל עליו עוד חפצם תרדימה. ושאלו נא אותו בראותי כי נפשכם השקה מאוד לשמוע סף הרבך הזה. ויקם הרב החכם הנ"ל ויתקן התיקונים כמשפט הראשון. ויען החולה והשלש אנשים הכותכים ישבו על השלחן לכהוב. והשואל עמד לפני מפת החולה ויאמר: הנד נא לי ידודי מהרב... הנ"ל מה ענינו עתה? ויאמר החולה ברגע זו בא אחד מהמטשטינים שכחתיאל שמו. ויקרא בקול גדול אל שלשה מלאכי הכלה הנזכרים לעיל, לאמר: בשם ראש המטשטינים עליו למלאכי ועם. ואנפתיאל, בעל עשרים אלף ראשים, ומרבה עינים, אני פוקד עליכם להביא את הצדיק ר"ג הנ"ל אל עולם החיות. להושיבו במדור השמאלי הפונה אל גיא צלמות. הנקרא מדור המרמה. ותיכף הביאו אותו שמה. ודומה בעת שהוא חי ממש. והוא כביתו בין אנשי בריתו קרוביו ואוהביו. והוא מלובש בכנדים לבנים של שבת מצופים כסף כמו שהוא חי. ויושב בשלחנו מעוטר. ומהודר כהוד ופאר. והרבה אנשים צעירי ימים ומהם יושבים עומדים צופים. ואין קול ואין דיבור נשמע ככנופיה הזאת. רק רממה דקה. ובשלחן הרבה מיני מטעמים ומיני משקה ככלי כסף וזהב. ונביעים של זכוכית לבנה יקרוח מאוד. והעת

עה סעודה שלישית כשבת— עתה מתחיל הרב לומר. ואחריו כל העם משמיעים לפרקים קולות ורננים ומחאת כפים וצועק כוה"ל: לכבוד שבה! הא! הא! הא! לכבוד המטרינחא! הא! הא! הא! הא! הא! לכבוד הכלה האהובה היפיה האהובה כהענונים— עתה הקולות יחדלון הרב מתנוטע בכל הצדדים רוקע כרגליו מורה באצבעותיו ירום בעיניו וקול רממה דקה ישמיע ולפעמים גנח או ילולי יליל, פעם מומר קצת כחשאי ופעם יצעק צעקה גדולה וסכיביו חשך ואפילה כי היום רד מאוד ואין מצוה להדליק נר עד זמן ידוע כמו שנהגים כל הקדושים שלא להדליק נר עד אחר אמירת החורה. וגם מצוה הרב לסגור דתו החלונות ועתה משנה הרב קולו הטבעי ומדבר בקול עב מאוד וכהמשכה רכה וכהפסק הנשימה— הא! הא! הא! הא! מרא דעלמא כולא! וישם פניו אל היושבים ראשונה לימינו ויאמר: שאלו נא אותי איזה פסוק. הא! הא! הא! הסו! הסו! והנה איש היוחר נכבד מלובש כמלבושים הנוטים קצת למראה לבנים עמד על רגליו כאימה ויראה ושאל אותו מענינא דיומא: „אלה תולדות נח נח איש צדיק חמים היה כדורותיו את האלקים התהלך נח“. הפסוק הזה כולו מוקשה מראשו ועד סופו. וידום השואל וישכ כמקומו. והרב ענה אחריו בקול משונה: הא! הא! הא! אמת! אמת! כולו מוקשה! כודאי כולו מוקשה! הא! הא! הא! תולדות נח? הא! הא! הא! תולדות נח! מה זה תולדות נח? צדיק חמים? ה' ברורותיו? פליאה! הא! הא! תולדות נח? הא! תולדות נח? הא! תולדות נח! מה זה תולדות נח? צדיק חמים? ה' ברורותיו? פליאה! פליאה! הא! הא! את האלקים! פליאה! פליאה! חידוש! חידוש! מומר קצת זה הפסוק „אלה תולדות נח, נח“ כהפסק ובזמר איש צדיק חמים ה' ברורותיו. את האלקים התהלך נח? את האלקים התהלך נח? ועתה הוא נופל על פני השלחן וירום כאבן דומם. וכל העם מהם עומדים ומהם יושבים, והכל כאימה ופחד, כחשאי רבה מאמינים שיש לו עלייה נשמה ממש לקבל מן השמים מהשר של חורה בעצמו את סוד הפסוק והופסוקים הרבה מאדות נפלאים מכל חי אשר על פני האדמה— ועתה מגביה הרב החסיד את פניו, ויטחא כף אל כף, ומומר וצועק, מולל כרגליו, מרמו בעיניו ואומר בקול משונה וכהפסקית וכחשאי: אלה תולדות נח הא! הא! הא! המכינים אחם המכינים פירוש הפסוק הזה? שמעו נא ושימו לבכם. הא! הא! הא! אלה תולדות נח! נח איש צדיק חמים היה ברורותיו, את האלקים התהלך נח. (בקול צעקה גדולה ומתירות רבה) אלה תולדות נח נח איש צדיק חמים היה ברורותיו את האלקים התהלך נח. וידום כמה רגעים כמתינוח הא! הא! הא! הצדיק! דער צדיק! הצדיק! כחינת הצדיק הוא כחינת החלכשות וכעבור זה מתלבש הצדיק דקא במלבושי כבוד כסף וזהב. גם בני הצדיק בנו וננוחו מלבושים

כמלבושים יקרים וחכשיטין ומרגליות. וידוע שנת הוא בחינת מלכות. ובניו בחינת חפארת והוא היה מלקט הניצוצות שנפלו בקליפות וכו' ע"ז לבחינת צמצום. הא! הא! הא! אמח! אמח! לבחינת צמצום ובחינת יותר מאדם קדמאה. אפי' מנוח והוא לשון לנוש שהיה מחלבש כלבוש מלכות. ונוני מלכות לבחינת רעווא דרעווין או שהוא ג"כ לשון חמוד ולשון המום. בדורותיו דוקא בדורותיו. בדורותיו דוקא דוקא שהוא בחינת דור מלשון דירה והוא כמדרגת נוף המחלבש בטלית ומתעטף בציצית וחפלין וכו' ממתיק את הדינין והנשמות דאולין ערטילאין ר"ל. ומחמת זה צריך לברך על שני חפלין וזה כמדרגת עטרה וכתר ובחינת כלה. נח איש צדיק חטים היה בדורותיו הא! הא! הא! ומקבל השפעה מבחינת צדיק ומשפיע לכל העולם מבחינת צדיק ע"י הצנורות ע"י הצנורות כבחינת גדלות וקטנות. גדלות וקטנות הא! הא! הא! ומחמת זה צריך הצדיק להתלבש בפאר וכבוד, ככסף וזהב וחכשיטין וכל הכסף והזהב שבעולם הוא של הצדיק. כי הצדיק הוא כבחינת משיח וזה את האלקים התהלך נח. התהלך לשון מלכות והמתקת הדינין ע"י צדקה לצדיק הא! הא! הסו! וידום כמו שני רנעים—ענה מתחיל לומר בנינון חדש (כמחינות רב) מלה כמלה את הפסוק אלה חולדות נח. נח איש הא! הא! הא! (מומר במהירות רב) את אלקים. טאטע! טאטע! הא! הא! הא! התהלך רחום צדיק! התהלך מרא דעלמא כולא! כאם! כאם! נוא! נוא! הא! הא! בא! נוא! נוא! — ענה מצוה הרב להדליק נרות והדליקו ובשעת ההדלקה שחה הרב כוס של יין שרף בכח אחת. ומביאים בקערות של כסף הרבה דגים שונים צוננים ומחלק לכל היושבים ראשונה בשלהנו מנה יפה ובפרט לאורחים עשירים מחלק בעצמו ובכבודו אולם לאנשים היושבים רחוקים ממנו והיושבים על שלהנות אחרים, ובפרט להעניים ודלים וסופר סה"ם והחזן ולהשוהט וכדומה לא ינתן מאומה כי הם בעצמם הביאו איש איש מכיתו סעודתו כמנהג ככל הקדושים. עתה נוטל הרב החיכה אהה קטנה כמולנו ועומד על רגליו ומושיטה לקצה השלחן נגדו לאיש אהד צעיר לימים אורה עשיר מופלג שבא לקבל השוכה על חטאיו ולבקש ממנו שיחן לו כח הנביא המפורסם... לאשה ויאמר: קח בני! קח בני! שיש לך נשמה טהורה אכול ובוה יכפרו לך כל הפשעים והמדרים שעשית. וישב הרב במקומו. עתה אוכלים כשר ושוחים יין הרכה. והרב הולך ומספר מעשיות מדברים המוניים ואומר שיש בדברים אלו סודות ובחינות הרבה ומסיים בזה"ל: הלואי שהדעו בעוה"ב אחד מני אלף מהסודות שאני מספר לכם עתה. עתה קורא הרב כקול עב והצהלות פנים: אורחים! אורחים! חנו חיקון! קנו חיקון! יין טוב! יין טוב! והנה היה בדעת האורחים לשלוח למוכרי יין ליקח משקה טובה והרב אומר הנה בדעתכם ליקח יין טוב ויקר אין בכל העיר יין כמו היין של בני הככור ר' איציקיל שו"ת היושב

לימיני פה ויש לו למכור הרכה יין שמוכר רק לאורחים שלי ובחוכם יין שכל ביטעלקי כמקה שני אדומים והיין הזה הוא ממש מחי' וכן אני נוהג כשאני נוסע לאיזה עיר עד שכת אוי מוליכין מיין בני עולה שלימה וכל מי שרוצה בעיר לשלוח לי יין קונה דוקא מיין זה של בני הנ"ל כי באמת הוא מחי' ממש, מאיר עיניו של אדם. וקורא הרב: בני ר' איציקיל בני! בני! צוה למשרת שלך שיחן יין טוב לאורחים שלנו כוטעלקי אחת כמקה שני אדומים והכיאו כרגע זו יין הרכה והעמידו על השלחן והרב ממלא את הכוס ואוחז בידיו ושוחה מעט ומעמידו על השלחן ואומר לחיים ר' בנימין מאיר! — לחיים ר' אלי' פרנס ומנהיג דעיר... לחיים ר' ישעי' הרב דחייטים מעיר ק. לחיים! לחיים! הלואי שגם אתם חזכו לדעה באמת אמיתות מהו יין ואפילו מה הוא יי"ש בעולם ונוכה לשוחח הרכה בשמחה בדביקות! הא! הא! הא! ברכיקות! ברכיקות! ולהתרבק אל אשר צריך להתרבק! הא! הא! אל אשר צריך באמת להתרבק. לחיים! לחיים! ושוחה. היין הזה הוא מחי' חי נפשי וממש הוא מחי' ויש בהיין כמה סגולות ורפואות שאין לשער— ומצוה לאורחים שישתו ושחן. ועשה הרב פנים וזעפים ופושמיע קול ככיה מעט וקורא אל הכרחן שלו ר' זלמן (שהיה פאקטיר אצל הקאזאקין על הגרעניץ) זלמן בני! כרחן שמתני נא מעט שמחני נא מעט כיש לי מעט מרה שחורה כי ראיתי בהיות לי עליית נשמה הרכה דינים ומקטרינים על היהודים לפני השי"ת וגם השר של מלכות סוריא ג"כ בין המקטרינים ועומד וצווח להעביר וית היהודים הייגו שעם חינוקות ילמדו פסוק ודקדוק ר"ל אוי דקדוק! דקדוק! דקדוק! ר"ל פסוק! פסוק! דקדוק! גם רוצים לגזור על קצת יתורים להיות עובדי ארמה כנויים וכפרט העניים ודלים ושיהיה הרכה בעלי מלאכות פשוטים, וגם רוצים לגזור ר"ל שכל מי שיגנוב המכס מהסחורות האסורות יהיה לאיש חיל. גם ילמדו הנערים לשון רוסיא וחשבון. אוי! לשונות אוי! חשבון! חשבון! גם מרוצים לגזור שיהיו רבנים ככל עיר ועיר כמו שהיה כבר בארבה ארצות וגם דוקא שיהיו לומדים השם ישמרנו! לומדים אוי לומדים! למה לנו לומדים כימים ההם? אין צריך היום ללומדים. אין צריך היום ללמוד ולהנות כהלכות ודינים! יש היום נביאים בקרבנו וזמן שהיו נביאים לא היה משנה ותלמוד ואם תודמן שאלה אחת מכירים בטביעת עין והוא דבר פשוט אפילו לחינוק, אם אין נראה שם הויה על השאלה הוא טריפת כמו שקרה בעירנו עם חרנגולת שהלומדים ר"ל הכשירות ואני הטרפהיה טחמת שלא ראיתי על השאלה שם הויה. אוי לומדים ה' יודע שלא אוכל לשמוע שם למדן כמו שם ע"ז— וכחזיר. — גם מנדיים כחכמות אוי חכמות! אוי חכמות! שירשו רישות רבות כמו שהיה כבר אני בשמעי זאת נערתה על השר ורציתי להחרימו ולבער אוהו מן העולם אמרתי לו האכחת שאנוכי והרב החסיד ר' ל. נשמחו בני' נחנו לך רצות

לכבוש מדינה זו בתנאי שלא חנוור עלינו שום גזירה ואתה נפלת או
 לרגלנו והבטחתנו ועתה אתה רוצה לשנות! אבל השיי"ת אמר לי גזור אני
 עליך ר'... בני שלא תעשה לו מאומה ואני ידעתי שיש לך כח להחזיר
 העולם להיותו ובוהו מחמת שאתה צדיק ואמרת: מרא דעלמא כולא והוא
 מה! לא אניהו, כודאי לא אניהו! ויאמר לי השיי"ת מבקש אני ממך בני
 בני! חביבי הניחהו ולא יכלתי עוד להעזי פני נגד השיי"ת יותר. לכן בני זלמן
 שמחני נא בליצנות שלך, ויקם זלמן וירקד קצה הנה והנה בכית וירץ אל
 כת הרב בת ג' שנים הכלה וירם אותה בידה ויאמר רבי! רבי! תן לי
 אותה לאשה ואני אהן לך חצי זהב ואם לא תחפוץ אהן לך זהב שלם טבין
 ותקלין, והרב בשמעו זאת נתמלא שחוק פיו. אח"ו החל זלמן לשחות יי"ש
 ואמר להרב: לחיים רבי! רבי! אמת רבי ששחיית יי"ש היא מצוה גדולה
 בגלות המר הזה כי מיום שחרב בהמ"ק משלמים הקרבנות בשפחים שנאמר
 ונשלמה כו' ומי שאומר למשל פרשה ניסוך היין לשלם כזה ניסוך אמיתי
 שהיה ע"ג חמובה יגול להיות לאיזה מחשבה וזה ח"ו והלב אינו מרגיש
 כמעט מה שבשפתו ואולם כשחיית יי"ש פיו ולבו שווין לכן יי"ש הוא חמר
 מדינה, אמת? ויאמר הרב אמת ויען הכרחן אי"כ מי ששוחה יי"ש הוא מנסך
 יין ממש וישותה את הכוס בכת אחת. והרב מפלא פיו שחוק וכן כל
 הנמצאים שם ועושה הברדן ליצנות מחכמי הדור מרכנים ומטמירים ואחר
 זה מהפך אדרת שער של ככשים ומתלבש בו ועל ראשו יצנוף מצנפת
 של נייר ופניו כגואל בקמח ופחמין ולוקח מגרפת ארוכה ומהויקה בימינו
 על תבנית רוסה ועיד דברים על שטות ומשמה את הרב וכל האורחים
 הכנסו ומרבה לדבר לצון וניבול פה עד שכל העם טאמנים שיש בניבול
 פה הזה הרכה סודות והוא מנבא ואינו יודע מה מנבא, כי לולא זאת
 לא היה הרב הצדיק שמח על אלו הדברים כי"כ וכן אומר הרב כפה מלא
 כדבר הזה וישמה העם מאוד--עתה אומר הרב כגזירה רבה שכני דחה
 מ' יוסף שיושב כמולי פה לא יקרא עוד בשם יוסף ובלי הואר כבוד
 כלל רק בשם ר' יוסילי ויפן הרב את פניו אל בני הזה ויאמר: בני ר'
 יוסילי הנני מצוה עליך שהחפלת מהיום והלאה בקבלת שבת מעוטף בטלית
 כמו שאני ובני הגדולים עושים. פתאום נשמע קול בכיה רבה וצעקה כפתח
 הבית והנה אשה עשירה עצובה רוח כאה וצעקה בקול. מר: הושיעה רבינו
 הקדוש הושיעה הה בני! בני יהודי הרך בשנים חולה מאוד וכפשע בנינו
 ובין המות ואומרים הרופאים שיש לו הכער כריאה. ויען הרב בכעס מה
 להרופאים השוטים לרפאות חולאים? שוטים שכעודם מי ראה כזאת
 להשחמש בימים האלה ברופאים? האם אין צדיק בארץ? ותען האשה
 ותאמר: אבל הושיעה רבינו הקדוש! וכחה בדמעות שלישי וכקול צעקה
 ויקרא הרב הני תיכף על פדיון מאה והמשים רוי"כ ותאמר: האשה הלא

ואת רב ממני ויצעק הרב כקול מר: מרשעה בעבור שהרפת נפשו לאמור
 כי הוא רב מוכ עיב לא אקח ממך פחות משני מאות רוי"כ כי בעלך עשיר
 גדול ואם לא רכי לך. הוציאוהו שמתה! ותפול האשה לרגליו ותאמר כסף
 אין כעת בידי כי שכת עוד אצלי ויאמר הסירי עדיך מעדיך ותעש האשה
 כדבריו ותחן לו השטערין טיכעל למשכן ותנאי היה ביניהם שכאם היו
 ימות כנה לא יקבל הרב יותר מן 353 זהו בערך פדיון נפש בנה. ויצו
 הרב לא' מהלומדים שיכתוב שטי"ח על התנאים אלו לזכרון. ויכתוב המלמד
 שטי"ח והאשה חתמה א"ע ושני אנשים קיימו החתימה שלה כח"י ממש.
 ויעש הרב פדיון נפש כדרכו אח"ו שלה עוד הפעם לקרוא את האשה
 ויאמר תעשי מרחץ להנער החולה מיי"ש וישב בו חצי שעה. אח"כ יעמידו
 לו עלוקות (פיאוקים) עשרים על רגל השמאלית שלו ויסכו ראשו וידיו
 וראש חוטמו והלב והחזה בשמן זית שלי המבורך וישנו למכור אצל כתי
 ותעשין את אונן השמאלית ואצבע הקטן של רגלו הימנית בכורשטין המבורך
 וישנו ג"כ למכור אצל כתי הבכירה, ועל אגודל של ידו הימנית ישימו
 טבעת מלורב זה שאני מוסר לך ולמעשה"ש תשמור אותה שלא האבדו אותו
 אבל תחני עבודה מחר ח"י ז"ה לאורחים פושקע. ויש כזה סוד גדול ודעי
 שכל המלה באה לו מפני שלמד אצל המלמד דייטש. והמלמד למד כ"ו
 בשקאלעס של הקירי"ה. גם תקבלי בשבועה עליך בשאם ישוב בך לאיתנו
 שלא ילמוד פסוק וכ"ש דקדוק ולא לכתוב אפי"י יהודית רק לחתום מעט
 כמו אני ובני הצדיקים וגם תראי שלא יוכל לדבר שום לשון ר"ל אפי"י גויש
 ומכ"ש שום חתיכה מלשונות העמים גם חומש לא יקרא כי עם מעט.
 וגמרא ג"כ לא ילמוד כי"א מעט. וכל ימיו יפנה לעבודה הקודש. לתפלה
 ולמקוואות ויספר כל היום מעשיות של צדיקי זמננו, ואפילו שיחה חולין
 של צדיקים יותר יקר אצל השיי"ת מכל לימוד מהלופדים והחכמים ובפרט
 הפילוסופים ר"ל ואני מנעורי נוהג לברך בכל יום בבקר ברכות חדשות
 בשם ומלכות (וכן כל מי שנוגע יראת ה' בו צדיק לנהוג כן) א' שלא
 עשני למדן: ב' שלא עשני ברי': ג' שלא עשני פילוסוף: ד' שלא עשני
 בעל השבון: ה' שאיני מבין שום לשון שבעולם: ו' שלא עשני בעל פסוק:
 ז' שלא עשני בעל דקדוק: ח' שלא אוכל לכתוב ולחתום כראוי: ט' שלא
 עשני בעל מלאכה. ותאמרו: לבנך החולה שיראה חמיר על תנועות הצדיקים
 איך אוכלים ושוחים ונוסעים במרכבה ואיך מתלבשין בניו ובניהיו ואשתו
 כחכשיטין ומרגליות כי בכל דברים אלו יש סודות גדולים ונפלאים וכל
 המספר ברכים של הצדיקים הוא בונה עולמות והן הן מעשה מרכבה.
 וגם ילך חמיר על קברו הצדיקים להחפלת ולוחן צדקה לפושקע העומדת
 על קבריהם ויהליק שמן זית בנרות העומדים שם גם ילך אר"י בשכחה
 ויו"ט ובפרט בראש השנה ואם ידור אפי"י בעיר רחוקה ככני יסע אלי דוקא

ויש כזה סוד גדול ועצום ככל ער"ח יחן פדיון נפש להצדיק ובר"ח אלול
 יאמר התיקוני זהר מראשו ועד סופו ודוקא יאמר בלי הנכה ולא ילמוד
 כי האמירה מסוגלה יותר מלימוד לקודם האמירה יחן גיפ חייג
 לאורחים פושקע מער"ח אלול ועד יוה"כ וירגיל א"ע לשחות י"ש מעט עד
 שיוכל לשחות שיעור הראוי לכרכה ויש כזה סוד גדול ועצום וינה תפלגן
 של ר"ח דוקא ככל יום אחר התפלה וילמוד ערך הצי שעה ככל יום בספר
 המדות למהר"ן וכסיפורי מעשיות של מהר"ן ובפרט שבחי הבעש"ט כי כל
 מה שכתוב שם אין לנרוע ממנו אבל יש להוסיף אלף אלפים פעמים וכל
 המוסיף תע"ב וימלא נרונם של חסידים במה שיוכל ובאיוה משקה שירצו
 ודבר זה יקרא בשם תיקון כי הוא מתקן הגוף והנפש ואי יהי דבר זה
 קל בעיניו כי הוא דבר העומד ברומו של עולם ויהפלה כנוסח ספרד
 ודוקא בדפוס סלאוויטא ואוסטרהא וזא יביט כל ימיו בספר דפוס ויון ה'
 ישמרגו ומכש"כ דפוס נרלין ר"י ישנא כל הלומדים חכלית שנאה ובפרט
 הלומדים חכמות ולשונות ירדפם ויעליל עליהם עלויות דברים ויוציא שיה
 עליהם וילשין עליהם אצל הרשות וארונים ולהמעיט את כספם בכל
 האופנים שיבחה שמס מן הארץ כי אין בעולם דברים המזיקים לצדיקים
 כמו הלומדים והכריזות שנקראים חכמים ואם יעשה בנד איזה עון של זנות
 יתרה בפני ולמע"ש אל יתעצב מזה מאומה כי העצבות משפילה הנפש
 ומגולה היותר גדולה לזה הוא כוס י"ש ולפעמים שחים או שלש כוסות
 כפי המרגל אלף פעמים אני מותרך שלא ילמוד בנד אצל המלמד הרשע
 הוה ותאמרי נפ למי שישאלך עליו שהוא רשע נמור כי מצוה לפרסם
 הרשעים ותאמרי כי הוא השור על גניבה וגזילה וכדומה והברך הברא
 אית לי ואני חמה מאוד על כמה נגידים שמשחילים שיהיו בנייה לומר
 תורה דוקא ויש שמלמדים אותם פסוק ודקדוק ולשונות הנזים והשבוך ויהי
 כמה חכמות אשר לא ידעתי שמותן כי מה ירויחו בזה אפי' לחועלת עות"ו
 כי הלא מי שהוא לטרן וחרף אינו לא רב ולא דיון ואין להם שום כבוד
 וכולם הם נפוחי רעב וכעירותם והוסר כל ולא ניתן להם שום חנינה בשום
 מקום מגבולינו ואולם אנשים מכת שלי אינם לא לומדים ולא חכמים
 ואינם יודעים בכתב ולשון ונבחרים מהם רבנים דיינים סופרי הקהל
 ומאקסעס ראשי הקהל וראטמאנים וכל החמנות הקיר"ה ואפילו דלה
 העם מאחזו יש להם פרנסה ונבחרים זה לחזן שוחט בעל תפלה סופר
 סחים וכל א' נחמנה מן השמים וההמון ידמו שנבחרים בעצמם ותלף
 האשה לעשות לבנה כאשר צוה הרב ובערך הצי שעה אח"כ שלחה אשה
 הרב את אספת הנערה לרעה מה נעשה להנער ותאמר אל תודעי לאיש
 ותשב ותנר בלאט להרכינה כי בוו הרגע מת הנער ותשב הרבנית למקומה
 והרב קם על רגליו פתאום ויהם את העם ויטה אונן לחלון ויאמר הנה

העורכים העומדים על הגג מכשרים לי כי מת הנער. הוי! מה! מה! מה!
 (מהאה כפיו) כודאי מת! ברוך דיון האמת— ויאמר אל כל העם ברכו
 ברכה זו ויברכו אחרי כמה רגעים בא משרח מכיח הנער הוה והביא
 הכשורה זו לכיח הרב ויהי לפלא גדול ויאמר הרב ברוך ד' שמח הנער!
 כי כבר נטמא לכבו מלימוד המלמד סכרףד ואין לו חקנה כלל כי אם
 מיחה ואם ידעה אמו וצא לא היחה כוכה עליו אדרכא מחויבה להיות
 שמחה ולי מחויבה ליהן עכ"פ מאה קערבליך כי הצלחי נפשו ונפשה מניהנם
 ובוראי פחות לא אקח: הם! הם! ועתה נפל הרב על פניו ושוכב כמה
 רגעים ומנכיה ראשו כמהתנות ומכית הנה והנה ופניו כאש אדומים ויאמר אל
 האורח מן ז' ר' משה מזל טוב! מזל טוב! מעלתו נעשה עתה ברגע זו רב
 דק פ' כך נגזר במרום והרב הישן נ' ידחה ממקומו ושכירות יחנו להרב
 ר' בן כפלים כשכירות הרב נ' והאורחים מן עיר פ' הנמצאים עתה בשלחן
 הרב הניעו ראשם ויאמרו טוב הרב! ויאמר הרב אל העם מו"ט לר' משה!
 ויקרא העם בקול מו"ט ר' משה הרב ד"ק פ' ויקרא הרב ויאמר: ר' משה
 הרב ד"ק פ' יעלה על השלחן וירקוד בשמחה רבה לקבל השפעה מן
 השכינה ומרקד ר' משה והרב מרקד עמו ומחאה כף וישוכו למקומם—
 ויקרא הרב שנית מו"ט ד' יוסף מעיר ר' מו"ט ר' העניך מעיר ר' כי
 נחמנו ברגע זו כשמים לראטמאנים והראטמאנים הישנים אע"פ שעדיין לא
 כלה זמן שלש שנים ורחו ויפן פניו אל העם ויאמר: ראו שהתאמצו כנובערני
 שירחו הראטמנים הישנים ויעשו קלפי חדשה ויבררו אלה ויען העם: טוב
 הרב! מו"ט ר' יעקב צני! כי נחמנה לרב דהייטם בעיר ר' מו"ט ר'
 אהרן! ברגע זו נחמנה להיות בקוואטיני קאמיסיע והישן ידחה כנובערני
 מו"ט ר' שמעון מעיר ז' נחמלא ברגע זו להיות משולח לגבות מעות ארץ
 ישראל והוא יהי משולח הראשון ויקח מרו שבוע בשבוע שלשה ארופים
 שכירות מו"ט ר' פייבוש! כן הרב חסיד מ"ק ל' זליה נחמנה להיות
 משולח שני לגבות מעות ארץ ישראל היינו מהפישקע שהעמדתו ככל בית
 ופית כמדינה זו שאני בה נבאי כולל שג ארץ הקדושה— ויקח שכירות ד'
 קערבליך ועלו נגזר מן השמים שיוסיפו לי שכירות בעד הנבאות עוד חמשה
 קערבליך לשבוע ואתם המשולחים בשבוע הבאה חסעו מעיר לעיר ומכפר
 לכפר ולראות אם יש פישקע ככל מקום והפקידו בכפרים למחזיקי
 אורענדים שיבואו הנה על ר"ח טבת לשכור את הארענרים אצלי וכל
 אשר לא יבוא יחזרט הפיראטשיק א' הרשע מעיר ל' בעבור שאינו נוסע
 אלי על שבת והוא מתנגד על חסידים ועל צדיקים נמורים נגזר עליו מן
 השמים שירד מנכסו ע' גניבות— נגזר על הפאטופטשיק שיבוא אלי ויהזור
 בחשוכה— נגזר שהפאדראטשיק ר' מאיר כן... יחזיקו' שנים הפאטשט וכל
 מי שיעמוד נגדו החי' לו נפילה גדולה וירד מנכסיו המלמד האפיקורס

דברי צדיקים

להודיע איזה דרך ישכון אור

כולל שלש אגרות ושיחה בין שני חסידים בבית חפלתם
הנקרא חסידים—שטיביל אי קליוועל אשר בקיץ
אלוק על אדות ספר מגלה טמירין המיוחס
לחסיד ר' עובדיה בן פתחיה.

מאן יול סול סול

(מן ר' יעקל האניפאליר אל ר' אליו סאקיליפקער).

כשבו העברה עמד אורח קארדאנר באונטער שטיביל שלי, ובאתי
אליו פעם אחד וראיתי מונח על השלחן ספר א'. וכאשר רק פתחתי
השער וראיתי שהספר נקרא מגלה טמירין הוטב לי הספר. כי ראיתי
מהשם שזה הספר מחויב להיות מאנשים שלנו, וכאשר פתחתי דף השני
ראיתי שיש לו עוד שער אחד, וכאשר ראיתי בזה השער, נעשיתי מלא
שמחה, כי ראיתי שהספר הזה מלא תורה מהצדיקים שלנו, ואפילו על
השער נכתבו שמים כמה צדיקים הגדולים מאוד מאוד. אך מחמת שכהשער
לא נדפס כאיזה מקום נדפס זה הספר, כי רק בשער הראשון היו נדפס
איזה חיכות דייטשעריש אשר מן הסתם היה מקום הרפוס, שאלתי את
האורח אם נדפס בקארדאן, ואמר שאינו יודע, כי אינו יכול לקרות דייטש
שעריש מחמת שלא למד בשקצ' לים ואמרתו אפשר מן הסתם כודאי
נדפס בקארדאן, ולא רציתי לראות בו יותר, כי אמרתי למה לי זאת מכמה
מעמים. והספרים אשר נדפסו במדינתנו, ידענו כודאי שהם מאנשים טובים.
כי בכל המדינה שלנו לא יש אנשים רעים, אצלנו אפילו הקל שבקלים
הוא איש טוב, כי אם יהיו אפילו מה שירצו עכ"פ הוא יכנע לאחד
מרבנים הגדולים, ואינו עושה שום עשיה שלא יקח עצה ורשות מהרב שלו
לעשות את העשיה, אצלנו הוא דבר אחר לגמרי. אבל במדינות אחרות,
וכפרט בקארדאן הם אינם אנשים. ואם ידפיסו שם איזה ספר, אשר
הספר בעצמו אפילו אפשר לא יהיה רע, אנו מפרדים את עצמינו לקרות
אותו, כי מי יודע איזה רשע עשה אותו. כפרט ששם יש הרבה מינים
ואפקורסים, ואפילו ספר תורה שכחבו מין אסור ללמוד ממנו. ורכינו הקדוש

שיחיה אמר אפילו על זה טעם מחוק מרכש. היינו כי ידוע שאדם אינו
יכול לכתוב שום דבר, אם לא ישכח השכל שלו כאותו דבר, ונמצא השכל
של האיש אשר כותב כותב כהאותיות אשר כותב ושובב כך המחשבה
שלו כחוק האותיות, כמו מים הנקרר המונח כחוק הקרח כימות ההורף,
שמחמת הקרירות מונח שם המים, ואם יתחמם הקרח ע"י הכל פיו של
אדם, או יוצא המים מן הקרח, וכן המחשבה, כאשר היא כחוק האדם,
היא חמימה, כי כל מה שכתוב האדם הוא חם, וכאשר הדבר יוצא מחוק
האדם נעשה קר, וכן עם המחשבה זה שכותב איזה דבר, כותב כודאי
במחשבה שהיא חמה כנ"ל. וע"י יוציא זה המחשבה ממנו להאותיות ונעשה
קר. ומנחת כך בחוק האותיות. וכאשר בא אחד וקורא של האותיות,
נתחמם המחשבה, כי נתדבקים רוחא ברוחא כידוע, ומה הרוח נתחמם
המחשבה. ודבר הנתחמם עולה למעלה כמו ההכל היוצא ממים כאשר
יהכשל אצל האש, וכשיהכשל המים הרבה מאוד, רוצים אפילו המים
לבינו מן הקררה, כי כל דבר המתחמם הרבה, רוצה לרדק א"ע למעלה
לשרשו, כי שם עיקר החמימות כידוע שע"י רוקרים אנו בשעת התפלה
ומנבחים את ידיהם למעלה, כי בשעת התפלה, מתחממים אנו מאוד,
ומחמת החמימות רוצים אנו לעלות לעילא ולעילא אשר שם החמימות
של כל החמימות, ונמצא כך עם המחשבה, אשר נתקררה, ומנחת כחוק
האותיות, כאשר איש אחד קורא את האותיות, ונתדבקה רוחא ברוחא כנ"ל,
נתחמם המחשבה ע"י הרוח של איש הקורא. ומה החימום עולה המחשבה
מהאותיות. כמו הכל למעלה. וזה ההכל עולה ע"י החימום של הקורא, לתוך
המוח שלו, ונמצא נכנסים ע"י הקריאה בספרי הצדיקים המחשבות
הקרושים מהצדיקים אשר היו מונחים באותיות, למוח של הקורא. ולכן
חועלת גדולה מאוד לקרות בספרי הצדיקים אפילו מי שאינו מבין מה
שכתוב בחוכם. אבל הקורא ספר שכתב איזה רשע, נכנסים המחשבות רעות
של הכותב אשר היו מונחים בהאותיות, למוח של הקורא. וזאת כודאי
הוא דבר רע מאוד ר"ל, כי הוא בכחית על אפי ועל חמתי, היינו
על אפי הוא החוטם, ועל חמתי הוא החמימות, אשר על ידה עולה
המחשבה הבאה מן הלב בכחית חם לבי בקרבי, וזאת המחשבה אשר
נתחממה בכחית ועל חמתי הלכה להחוטם בכחית ועל אפי, וגם היא
בכחית ועשן אפך, היינו ההכל שהוא כמו עשן עולה להאף, ואחד מאנשי
שלימד שאל פעם אחד את רבינו הקדוש שיחי, אם מותר לקרות בספרים
אשר לא נדפסו במדינתנו. אם סתם זה איזה רוצה לקרות בו החוטם שלו,
ואמר לו רבינו הקדוש שיחי, שככל זאת אינו רשאי לקרות בו, כי כאשר
המחשבה עולה למעלה ע"י החימום ואינה יכולה לעלות אל המוח דרך
החיטם, מחמת שהחוטם נסתם, או דוחקת המחשבה א"ע ליכך למוח

דרך העינים, כי ידוע שההוטם הוא בכחינה כריח המעיר בכחינה וזכיתי
 את כריתי וגו' ואף היינו החוטם וע"י הראיה נפגם כריח המעיר ר"ל
 כידוע, וע"י זה שומרים אנחנו את עצמינו מאוד מאוד לקרוח בספרים
 אשר לא נדפסו כמדוינתנו. ולכן גם אני לא רציתי לראות בהספר מגלה
 טמירין, וסנרתי תיכף את הספר, ושאל אותו האורח: למה אתם לא ראייתם
 אפילו ההקדמה, ופתח את הספר, והראה לי ההקדמה. וראיתי דבר נפלא
 מאוד מאוד, אשר לא ראיתי מימי, כי הראשי חיכות של ההתחלת הקדמה
 הם השם של הבעש"ט זללה"ה. וההרדתי מאוד, כי ראיתי שכספר הזה
 בוודאי דברים קדושים ונכונים מאוד. וכקשתי את האורח להלוות לי הספר
 על שעה אחת, ונתן לי אותו, והלכתי עם הספר להדייטש אשר עושה
 שכר אצל הארון שלי, ואני חי עמו טוב, מחמת שאני לוקח שכר אצלו
 למזינה, ובקשתי אותו לקרוח לי החיכות אשר היו נדפסים על השער
 באותיות דייטשעריש. כי אמרתי מזה שיכול לידע באיזה מקום נדפס זה
 הספר. ואמר לי זה הדייטש אשר עושה שכר שנכתב שם, שהספר נדפס
 בוויין, אצל מרפס הנקרא שטראם, ובקשתי אותו לקרוח עוד. אך אני
 בקשתי אותו מאוד, וקרא עוד פעם אחר, ואמר לי אם אקרא זאת מאה
 פעמים, לא אקרא רק מה שאמרתי לך בפעם הראשון, שנדפס בוויין, אצל
 מרפס הנקרא שטראם ועמדתו סטאפאס, ולא ידעתי מה לעשות, כי אין
 שייך שבכעיר וויען אצל מרפס דייטש בשם ירפיסו ספר טוב. אך אמרתי
 מה זאת, מי יודע אם נכרה הכת שלנו עד קהלה פעסט, בארץ אינגערין.
 הלא פעסט אינו רחוק מוויין, אפשר הרפס זה הספר אחד מאנשי שלומינו
 מפעסט, כי הרבר בלתי אפשר, שאיש אשר אין שייך לנו ותחיל
 ההקדמה שלו עם השם של הבעש"ט זללה"ה, והלכתי לכיתי וראיתי מעט
 דמעט בהקדמה. וכמעט נחבטל אני במציאות, מחמת המחזיקה, ונפל לי
 על המוח, שכודאי עשה זה הספר צדיק גדול מאוד, כי נפל לי ואת אשר
 אמר לי הדייטש אשר עושה שכר, שנדפס זה הספר אצל מרפס הנקרא
 שטראס. ואני ידעתי שעל כל הספרים אשר נדפסו בעת בוויין נדפס
 שהמרפס נקרא שמו"ה, גם וכי שייך שאדם יקרא שטראס, ואני ידעתי
 זאת מעולם. אך הרבר הוא בוודאי כמכיון נכתב, וזאת היה בוודאי
 המצאה גדולה של המחבר להרפס כלשון דייטשעריש את השם שטראס.
 כי ידוע שאצלם היינו אצל הדייטשען שטראס הוא דרך והיתה בוויין
 כוונת המחבר, שזה הספר הוא דרך לעבודת השם יתברך. וכאשר נפל לי
 זאת על המוח נעשיתי מלא שמחה, כי ראיתי עד היכן כתב הכת שלנו
 הולך. זה לנו יותר שאפילו בוויין מרפסים ספרים שלנו, ואומרים בפירוש
 על הספר כלשון דייטשעריש שהוא דרך לעבודת השם כבוד הוא, ואני איני
 מסופק כלל וכלל, שבקרב א"י יקיים ואז יהפוך אל העמים שפה ברורה

יחד וגו'. כי כל העמים אפילו הדייטשען כולם יודו שאין על העולם יותר
 רק הרבים ואנשים שלומים. ואני מודיע לך כל זאת כדי שיהי לך ג"כ
 תענוג מזה. ותראה להשיג זה הספר, כי אני אומר לך שספר כזה, לא
 ראיתי מימי. אמח שאני לא קריתי בו יותר מן איפשר רגע אחת. אך זאת
 הוא די מאוד. כי ברנע אחת, אני רואה בו הדבר יותר ויותר מאשר אני
 רואה כל היום בספרים אחרים, השי"ת לא יענוש אותי עבור אהון הדברים,
 והיה לי צער גדול מזה, שהוכרתי להחזיר את הספר לאורח. ותו אין לחדש.
 הק' יעקיל האניפאליר.

ב.

(מן ר' אלי' סאקיליפקער אל ר' יעקיל האניפאליר.)

ג"ק והאמת אניד לך שהדבר שכתבת לי אודות הספר החדש
 שראית לא ילך לי אל הראש. איך הוא אפשר שבכעיר וויען ירפיסו ספר
 כזה. אחת לא ידעת מה זאת וויין, השם ישמרנו, אך אני הייתי שם עם
 הצדיק מקאסוב. כאשר נסע על הקבר של הרב החסיד המנוח מו"ה
 שמעלקע אב"ד דק"ק ניקאלשפורג, ונסע משם במיוחד לעיר מלוכה וויען,
 לברך הברכה על הקישר, ולקח גם אותי עמו לשם. וראיתי אני בעת הזאת,
 מה זאת וויען, השם ישמרנו ויצילנו. אחת קסבר איפשר שהיהודים אשר
 הרים שם הולכים כמו שהיהודים מחויבים לילך, חס ושלוש, הם הולכים
 כמלכודים של כנר (גיוואנט) וכלי ספק נחפרו עם שעטנו. וחזן לזה יש
 להם במלכודים נגר אחוריים קרע גדול הנקרא שפאלט רחמנא ליצלן, ואין
 הולכים עם חגורה. ואפילו יארמילקי אין להם, ואחד היה שם שהיו
 מחויקים אותו לווחק והיה לבוש כיארמילקי. אך קסבר אתה אפשר שהיה
 לו יארמילקי כמו היארמילקים שלנו, חס ושלוש. היארמילקי שלו היה ג"כ
 מכנר, והיה אדום ממש, רחמנא ליצלן. אחת בוודאי ידעת שכמדינה שלנו
 כאשר רואים איזה רשע אומרים עליו שבוודאי ילכש א"ע בקובע אדום,
 לא ידעתי מעולם מאין סוכרים הם זאת. אך כאשר הייתי עם רבינו
 הצדיק הג"ל בוויין. הכנתי מה שהעולם סוכרים, וחובל אתה מזה לשער לך
 איזה אנשים שם יש. אם איש כזה אשר לבוש כיארמילקי של כנר אדום,
 אצלם הווחקו, השם ישמרנו, מווחקים כזה. ואפשר קסבר אתה שיש להם
 זקן עם פיאות, הם ושלוש! אין שם אחר שיהיה לו זקן עם פיאות. ואפילו
 זה הווחק שלהם הולך בלא זקן ופיאות. ורק זאת הוא החילוק שזה השיטה
 הווחק שלהם מגלח את הזקן והפיאות באיזה סם, אשר עושה לו, כי עדיין
 סוכר שבסם מות' לגלח את הזקן והפיאות, ואינו יודע שמכל שער ושער
 אשר יחסר מהזקן נכרא קליפה, כמו פרת. ושפרות האלו דורסים על הפנים
 של זה האדם אשר מגלח את הזקן, אפילו כסם לאתר מוחו. כראיתי זאת

רצתי תוכף לכיתי, ולא רציתי לדבר עוד עם שום בן אדם היושבים בויון
כי ראיתי שבוודאי כולם ימחשמוניקום. ואיכ איך יוכל להיות שבעיר כזו
ידפיסו ספר, אם אתה ראתה בו רגע אחת יותר ממה שאחיה רואה כספרים
אחרים כל היום. הלא תראה מכל זאת, איך זאת אפשר, שבעיר כזאת
ידפיסו ספר אשר ראוי לשבח אותו. ולכן בקשתי שלא תחרעם עלי שאני
לא רוצה להאמין לך. עד שאראה את הספר כענינים שלי.

נאום אלי' סאקיליפקער.

ג.

(מן ר' ליב קרעמינעציר אל ר' זאלי' סאקיליפקער).

כאשר הייתי אצל ר' יעקיל האניפאלער, סיפר לי מהספר מגולה
טמירין, אשר ראה אצל אורח אחד מקארדאן, והראה לי גיכ אגרת
שלכם. אשר כתבתם לו שאחם אין נאמין שכזה הספר יוכל להיות דברים
גדולים. והגם שר' יעקיל הנ"ל סיפר לי איזה דברים ממנו, והבנתי שהוא
דבר גדול, בכל זאת אמרתי מי יודע אפשר שאחם צדק. כי באמת מהיכן
יבא זאת שידפיסו בויון דברים כאלו. אך ביני לביני היה לו איזה עסק
בק"ק אלקי ושמעתי שם איך שני אנשים מאנשים שלנו, מדברים בקלוי'
זעל מזה הספר. ושמעתי מהם בזה העסק דברים גדולים ונפלאים. וישכתי
אי"ע לכתוב לכם כל דבור ודבור מה שהיו מדברים, כדי שתראו שר'
יעקיל האניפאליר שלנו אינו משונע ח"ו. הגם שהוא לא ידע הסודות
הגדולים אשר טמירים בהספר הנ"ל, בכל זאת היה מבין שהדברים אינם
כפשוטים ח"ו. והגנו כותב לכם כל דבור ודבור סמא, כאשר היו מדברים
השני אנשים בהקלוי' שבאליק. וחרעו מחיכם עד היכן הדברים מגיעים.

ר' הירש איציק: חירוש גדול! לא אוכל לדעת מי חיבר ספר
מגלה טמירין.

ר' העניך סופר: מי חיבר? בוודאי אחד מן הכריות.

ר' הירש איציק: אתה בוודאי משונע, אשר נקרא משונע. מה
אתה אומר שוטה, פתי, כריה יש לו מוח לחבר ספר כזה. פשיטא!

ר' העניך סופר: אפשר אתה צדק. מי יודע איפשר למדן חיבר,
בוודאי למדן חיבר.

ר' הירש איציק: איכה נפלת דווקא על למדן?

ר' העניך סופר: מחמת שידעתי שהכריות לא שונאים אותנו
כמו הלומדים. והמגיד הגדול, נשמחו בנוני מרומים, אמר חמיר, גמירי
בישא לא הווי סבא. ואמר גמירי לשון למדן, כי באמת הלמדן גרוע יותר
מכריה. כי הכריות אוהבים אפילו לפעמים לשמוע ווערטליך מחסיד ויש
להם הנאה מהליצנות שלנו, ונוהגים לנו לפעמים נדבות. אבל הלומדים אינם

כריה?

treft - pos

מבינים אפילו הווערטליך שלנו, כי אין להם מוחות למילחא דבריהותא
וצדקה לחסיד מאן וכר שמה. ועוד שהכריות לא מביטים כספרים שלנו
מעולם. והספר מגלה טמירין מלא ומפוסטם תורח יהודים טובים וצדיקים
שכנו. ופשוט אני אומר לך, אני ראיתי הספרים של הכריות, כשהייתי
בקארדאן אצל בן דודי שהוא גיכ כריה. ואנכי היה אפילו יכול להכיר
ספר של כריות כריה ראשונה כמעט.

ר' הירש איציק: מה אתה אומר בן דודך גיכ כריה. רחמנא
ליצלן. מה הוא אומר? למשל מה עושה?

ר' העניך סופר: מה לו לומר? ומה לו לעשות? הוא עושה
זאת מה שעושים כל הכריות. יושב כל היום על ספרמליך ולומד אי"ע
שטיחין, ואינו הולך עם שום אדם אפילו לפעמים לשתות יי"ש בהשענקתו.

ר' הירש איציק: רחמנא ליצלן, פחד לשמוע. אך אמור נא
אמר למשל—מה כתוב בספריהם?

ר' העניך סופר: לא ידעתי, כולו שטיחים וגראמין.

ר' הירש איציק: מה פנים יש לספריהם?

ר' העניך סופר: בראשון לא נמצאו בספריהם רשי"א אותיות כלל
וכלל לא. ואין בו שורות ארוכות כמו בספר מגלה טמירין, רק שורות
קטנים מאוד מאוד. אחת בולטת יוצא לחוץ, ואחת בולטת לפנים. ריק מצד
זה, וריק מצד זה. אחר כמה שורות יש גליונות גדולים וספר שלהם נדפס
בחן יטח שפם. כרף השני אחר השער, אין בו שום אותיות. ויש בו רק
שני תיבות, ולא יותר. ובדפי"ס הנדפסים באמצע הספר הלואי שתמצא
חמשים תיבות, אפילו למשל קופין צדיקין ואפילו גימלין אין בספריהם רק
לשון, ולא פשוט לשון. רק כחינה לשון. וקשה מאוד להבין אפילו חיבה
אחת על כריה. כי קשה וחד מאוד כמו הפטרה לשון. ולפעמים עומד
בעין מקל קטן באמצע הספר, ותחתיו פינטעלי, פחאום עומדים שני פינ'
טעליך רצופים באורך וברוחב, ולפעמים בעין העקולי של קאמטין? ונקוד
גם הוא בפינטעלי, ולא מדפיסים ספריהם בשום אופן על רביעיית בונין.

רק על שמינית ועוד פחות מזה. וזוה אני משער בעצמי שהספר אשר
יקרא מגלה טמירין לא חיבר כריה בשום אופן רק למדן חיבר.

ר' הירש איציק: בן הדע מחיחך לאמר, כאשר ידעת. לא כריה
חיבר, ולא למדן חיבר. ולא שום מחנגר. ואנכי אעמוד כל אשר לי שאחד
מהצדיקים הגדולים שלנו חיבר בוודאי.

ר' העניך סופר: המשוגעים נעשו השונאים שלי? גולן אתה. מה
אתה אומר? פחאום אחד מהצדיקים שלנו!

ר' הירש איציק: ולי לא קשה שום קשיא, כי בוודאי אין הדברים
כפשוטן, ויש בו בוודאי סודות גדולות, וכשמו בן הוא, והוא כמו כל הספרים

physical appearance of treft - pos ? punctuation - quarto

הקדושים שלנו. שלפי הנראה בפשוטות למי שאין לו עינים. ידמה שהמה מלא שמוחים וליצנות ולפעמים ניבול פה אפילו. ומכל מקום רומזים לדברים גבוהים. ומכל שכן הספר הקדוש מגלה טמירין. שהוא מלא חידושים ושכליות והמבין שיש לו מוח בקרקדו וכול לצאה כמעט על כל דבור ודבור והירוש. מי שאינו שומר הכלל שאומר רבינו חסיד. אין בו בוודאי גוד יחודית, כי הרב שיחי' אומר תמיד שצריך לדעת שיודעים שלא יודעים; שיודעים כי אם לא יודעים שיודעים שלא יודעים—לא יודעים. ואחה חרמה שאני אומר על ההוה אמינא. שאולי אני איפשר יודע מה שאני אומר. ואם חקש אותי פה, ידעתי את החסיד ר' עובדי' בן פתחי' כאשר ידעתי אותך.

ר' העניך סופר: אחה ידעה אותו איפשר מי הוא. מי הוא?
ר' הירש איציק: כאשר נסעת עוד להליבלינער נשמחו בננו מרומים, ראיתו אלה פעמים ויותר את ר' עובדיה שישמש לפני הרבי ז"ל. והרבי ז"ל אמר עליו שרבי עובדיה יכול לשרוף כל העולם בהבל היוצא מפיו. אך הרבי צוה שלא לפרסם בעולם עד זמן ידוע.

ר' העניך סופר: באמת חידוש גדול.
ר' הירש איציק: ואם חקש אותי עוד. אנלה לך רמו נפלא. ותראה פשוט שהמחבר ספר הקדוש הזה מגלה טמירין הוא חסיד, ודווקא ר' עובדיה. וארמו לך במקצת, והשאר תנחם אותך בעצמך אם בעל נפש אחה.

ר' העניך סופר: אדרכא הנד לי, הנד לי.

ר' הירש איציק: מגלה עם הכולל ארבע אותיות עולה בנימטרי' חסיד, מגלה טמירין במספר קטן איש חסיד, אחר עובדיה בנימטרי' אחר. כי עובדיה עולה כ"ה במספר קטן. כ"ה במספר קטן עולה ז'. וזין במלוא עולה אחר. וזה רק מנהג הצדיקים האמתים. יש מ"מזים את שמוחם כרטיזה בספריהם. ודווקא כרמו ולא באתגליות. כי בזה עושין תיקון גדול לנרין, כנודע. אבל הכריות אינם יודעים הסוד הגדול הזה. גם הלומדים לא יודעים מזה הסוד. והמה שמכרו את נשמותיהן לאמה, להאי שפחה הריוטית ומהרין שר לשר. כי אין בהם בחינת יו"ד הדימו ליהודית. והמה הסחה פכין מטה לנחש. דאיהו הוויא כיש טסיטרא דסמאל כנודע, ותראה חידוש בשלמרון אחד מחבר ספר קורא את שם הספר כשמו באתגליות דווקא והמה כסוד מהשוף הלבן.

ר' העניך סופר: אחר פשט זה לא ידעתי עחה איה אנכי בעולם.

ר' הירש איציק: מה עוד קשה לך? איני מבין.
ר' העניך סופר: קשה לי קשיא גדולה. אפילו אם הספר הקדוש הזה הוא מהחסיד ר' עובדי' הזה. מאין בא זאת שהרפים את ספרו הקדוש בעיר וויען. וכבר ידעתי שהצדיקים אסרו רפוס וזין טכל וכל. ווכרתו

see Rubinshteyn

שכאשר בא הטעוזה באור פעם אחד לכיה המררש הגדול בכרדיטשוב במקרה, ושאלו אותו הלומדים דשם פשט כגמרא, ועמד הרבי הגדול הזה כמה שעות ולא ידע הפשט, גם העברי כמעט לא ידע. והיה שוחקים ממנו כל הכיהמ"ד, כי באמת היה דבר פשוט וקל שאפילו ילדים היו יודעים את הפשט הזה, ואחר זה נתגלה הדבר מחמת שהיה הגמרא רפוס וזין, ומחמת רוחא דמסאבא השירה עליהם, נתחבללו מוחות שלו.

ר' הירש איציק: מה אני חייב לך שאתה אין לך עינים! וכבר אמרתי לך שאין הדברים כפשוטן ואני רואה עחה כל מה שאמר הרבי שלי שיאריך ימים הכל הלוי בפינטלי ומי שאין מחאווה לפינטרי לא ישן לעולם הפינטלי אחה חרמה אפשר שלהיות חסיד הוא דבר פשוט וקל? בוודאי לא! וצריך לקרוע קריעה הזק מאוד עד שיגיע אפילו למדרגה להיות כריה שיוכל לעשות שהיית יין שרף כהוגן, והסטא לינר שיחיה אמר שצריך שכליות הרבה לעשות כי טרינקברא נפין והוא מלאכה גדולה מאוד וצריך למוחות גדולות דלאו כל מוחא סכיל דף. וכמה פעמים שמעתי מפי הקדוש שאמר על עצמו בין עשרה טרינקברא נפנים שאני עושה לפעמים הלואי שימצא בו אחד שעשיתי כהוגן. אצלי הוא פשוט מחמת שפנמה את הראיה שלך מחמת שהצצת כספרי הכריות כאשר היית בקארדאן אצל בן דודך בוודאי מזה באת לקטנות ר"ל ונפנמו המוחות שלך והרבי ר' לוי נבנ"מ לא היה יכול להתפלל ארבעים יום מחמת שהביט פעם אחד פחאום כחימיש עם דייטשעריש, ומכשיב אחה.

ר' העניך סופר: בזה אפשר גם אחה צדק, כי מכמה זמנים אין אני מרגיש שום טעם ביין שרף ואם עושה אפילו עשרה טרינקברא נפין פין רצופים אין עושים בי שום רושם כלל וכלל, ולא אוכל לבוא להתלהבות. ר' הירש איציק: רחמנא ליצלן עד היכן דברים מגיעים! כמה הזק כוח הקליפה ר"ל.

ר' העניך סופר: לא אוכל ליתן שום עצה.
ר' הירש איציק: אחה תראה חידוש אם תקח על עצמך לנסוע להסטאלינער עי שבת הכעיל. אחה ההיה אדם אחר.

ר' העניך סופר: אפשר לא עקום הדבר.

ר' הירש איציק: מן הסתם כשאני נוהן עצה בוודאי אינו עקום ר' העניך סופר: אראה לעשות מה לעשות. על כל אופנים אני נוסע להסטאלינער ואפשר עוד על שבת הזה ואם חשאלני אפשר איה אקח על הוצאות?

ר' הירש איציק: הן, הן. איה תקח על הוצאות?
ר' העניך סופר: הוצאות מהסתם נכין. אהן לי בוודאי עצה בעזרת השם תראה השגחה פרטית, אחמול חלכתי עם פישקע על בקור חולים ונשאר

why the Reicht
Bad wie of
Vienna
press

ר' הירש איציק: הכין נא עם מוח. אם צריך לכתוב ווין איך כותבין?

ר' העניך סופר: שני וו, ין.

ר' הירש איציק: אמת ופה על הספר מגלה טמירין נכתב וו יען עם ע כתיבו. כאשר שמעתי מאחר שידוע מעט לשון דייטשעריש ומה שמרמו הע' היתירה הזאת. בוודאי לסוד, כי חושבנא רדין חושבנא רדין. כי סוד בנימטריא ע'. והמחבר מרמו שחדע שיש בוויין סוד. ואין מגלין אותו אלא למי שיש בו כחינת סוד, והוא יין כנודע מחמת שאתה כעת בכחינה הזאת אגלה לך עוד סודות. אתה צריך שתדע שתיבת ווין עולה ע"כ כמנן חסד. וכחינת חסד הוא כחינת כהן לאל עליון. לכן נקרא עוברי' ר' עוברליה, והכן.

ר' העניך סופר: אני מכין בעו"ה. אך אני ידעתי שיש פה כביח המדרש שלנו ספר אחר מקדמין אחד אשר נדפס איפשר לפני אלפיים שנה. נקרא "ספרא דריון" ושם רמזין כל הספרים הקדושים שחברו הצדיקים של הכת שלנו ושעתידים לחבר. אם כן אם הספר הקדוש מגלה טמירין נתחבר מצדיק של הכת שלנו, בוודאי נמצא הרמז שלו בספרא דריון הזה. ואנכי בקשתי אוחך להראות לי כמעט בחוש בספרא דריון הרמז של הספר הקדוש מגלה טמירין.

ר' הירש איציק: שוטה אחד. מה אתה תדמה שאני אמרתי לך הרמזים האלו מראש. כל אשר הגדתי לך הכל מבואר בספרא דריון. בפירוש שהוא הספר אשר אנכי אוחז כעת בידי ואם חפץ אתה תקרא בעצמך המאמר הזה והראה חרושים.

ARAMAIC

ר' העניך סופר: רוא דין אתמסר לפאן דאיה ליה עינון. כימים בתראין יקום גבר חכים דמתפתחין לי כל תרעין גנווין. ובגין דאיהו חסד, דאיהו מסטרא דכהנא עוברי' יחקרי. והוא בר פתחיה ודאי, בגין דכל מפתחין דריון יתמסרון בידיהו, והוא ספרא דחסידותא. דאתיסר על רזין דחסדאין, וכד פתח פטי למלל רברבן, יפקין שלהבין לכל סטר וסטר. ובספרא דצניעותא כתוב יתיר מילין מן גבר יהורא מתהדרין לעלמא. לדרא משיחא דאיכבא. הדין אילפן טמירין מגלי תרעון מספרין מוין יתפתחון ומילין דחסדאין רברבין יפרשון ופחותיהו ישראל ורבין דברהו נפקין ועבדין בגחין (יגחא).

ר' הירש איציק: המכין אתה מה שקרית?

ר' העניך סופר: מעט. אך הרמז לספר מגלה טמירין דוקא לא ידעתי עוד בכירור.

ר' הירש איציק: שוטה! שוטה! ראה נא איך כותבים מגלה טמירין?

ר' העניך סופר: מגלה טמירין.

ר' הירש איציק: איך כותבין מגלה טמירין כמילואו?

אצלי יחור א' ר"כ וחצי כסף. מכבר חשכתי להוציא המעות הזה עלי על דבר מצוה ואין לך מצוה גדולה מזו בוודאי ועוד עומד כביח אורחים פישקע ואמצא שם ג"כ לכל הפחות ארבעה זהובים ואם עוד לא יספיק יש לי עטרה על הטלית ואישב אותה. מה בכך? אלך בלא עטרה בשביל זה לא יגרשו מן הקלייזיל. בקיצור אני חושב שאני אצל הסטאלינער על שבת הזה.

ר' הירש איציק: יש פנים שיש לך ערך שני רוביל כסף. טוב מאוד טוב. אתה בוודאי תשלה אחר חיקון ואתה מחויב לשלוח אחר י"ש על כל פנים אחר חצי קארט. ואיפשר די יהיה לשנינו, כי כבר שתייתי פעמים שניים.

ר' העניך סופר: אם חפץ אתה שנשחה עוד הפעם י"ש טובי וצדק אתה. אפילו שני קארט יתנו לי אצל השענקרין דווארצי. כי שכחתי אצלה עוד כמוצאי שכת במשכן כמה יריעות מספר תורה. ואם אתה חפץ נלך לדווארצי.

ר' הירש איציק: ברירה יש לי שלא אלך. (הלכו ושחו יין שרף כהונן. וחורו להקלייזיל).

ר' העניך סופר: עתה אני רואה שטאוד אתה צדק. ואני שתייתי עתה איפשר א' קוואטיריל וחצי. ואנכי מרגיש כעת התלהבות אפילו הרבה הרבה התלהבות.

ר' הירש איציק: אמת אתה רואה עתה בעצמך. ששתייתי היום בכקר אחר התפלה בין ערך שני קוואטירילין, בוודאי שני קוואטירילין. כי לא שתיית פחות ממני. ולא היה לך שום התלהבות. ועתה שתיית אתה דווקא לכל היוותר א' קוואטיריל וחצי ויש לך התלהבות אשר נקרא התלהבות. ואנכי גם בכוקר היה לי התלהבות. וחמיר בעו"ה יש לי התלהבות.

ר' העניך סופר: כאמת פליאה גדולה. מאין הגעתי עתה להתלהבות כזה?

ר' הירש איציק: הוא דבר פשוט. ואין צריך למוחות. אפילו מחמת שלקחת על עצמך לנסוע להסטאלינער. ומעתה תוכל אתה לשער אי"ע כמה התלהבות יהיה לך כאשר תהיה כאמת אצל הסטאלינער.

ר' העניך סופר: אני רואה בחוש שהגעתי להתלהבות. כדו שיהי לי כח לקבל דברים נבזים. לכן עתה שעה הכושר שתגלה לי הסודות מספר מגלה טמירין, כאשר הבטחת לי אצל השענקרין דווארצי. ראשון בראשונים תתן לי הקושיא הגדולה, מפני מה הדפים החסיד ר' עוברי' ספרו הקדוש בעיר ווין?

ר' הירש איציק: כבר הגדתי לך שזה מרמו לסודות.

ר' העניך סופר: מאוד אני חפץ לשמוע. אדרבא הגד לי הסודות.

ר' העניך סופר: מים, נימ"ל. למ"ד. ח"א. טי"ח. מ"ם. יו"ד.
ר"ש, יו"ד. נו"ן.

ר' הירש אי ציק: הלא אתה רואה שהראשי תיבות של המאמר מספרא דרוין שמביא בשם ספרא דצניעותא המתחיל מלין מן גבר יהודאי וכו' הטה אותיות כמליאו של מגלה טמירין.

ר' העניך סופר: לא אוכל לעמוד על רגלי עור. כי לא נסיתי לשמוע סידות כאלה. ותיכף כאשר גמר ר' העניך את הדברים האלה נפל על הספסל אחורי התנור שכקלייזיל. ופניו היה כוער כמו אש מטש. מחמת התלהבות הגדולה מאוד. וקבלתי להודיע לכם אהובי ר' אליהו כל זאת וכמה יש לנו לשמוח ולהתענג שוכינו לשמוע ולראות דברים גדולים ונכוחים כאלו. הלא ברורות הקדמונים, כאשר השיג איזה איש תירוץ על קושיא של איזה תוספות וכדומה היה חושב שכל העולם כולו שלו, וכעת אנשים פשוטים מאנשים שנו, כמו ר' הירש אי ציק ור' העניך סופר שהם לגמרי אינם אנשים גדולים, הם על מדרגה שביכלתם להשיג דברים גדולים ונפלאים אשר לא שופתהו עין. וידעתי בודאי ובכירור גדול שמה שראה ר' העניך אחי אשר נפל על הספסל עיי הסודות הגדולים לא ראתה שפחה על הים. ומה תוכל אתה לשער מה שרואים הרבנים שלנו. הלא הנה מכף רגל ועד ראש מלאים עינים, ובעינים האלו הם רואים ורואים ורואים עד אין סוף, והלואי שנוכה אנחנו לראות זאת בעולם הבא מה שהם רואים בעולם הזה—ער הצפורן שהצבע הקטן מן הרגל. וד"ל.
חק' ארי' ליב קרעמיניצר.

בִּי-כֶּסֶף

מזמור לְבְנֵי-הַיְהוּדָא לְהַשְׁבִּיר *

אֲלֹהֵי מַסְכָּה לֹא-תַעֲשֶׂה לָךְ. (שמוח לה, יו)

(* השיר הזה נוסד על השכירות של החסידים בסעודה השלישית ובהלוית המלכה כמוצאי שבת וכבר קרא חנר המהרש"א ז"ל על שכורים כאלה שהיו בימיו (עיון ח"א שבת קי"ט) וז"ל: "דרך המשכרים כמו"ש לכבוד סעודה לוייה מלכה שמבטלין ק"ש של ערכית. גם בשהרית עוברים זמן ק"ש ואומרים הוי כי עדין ראשי דוי". — כן להלן בספר הזה אחר שמוכר חטאת דורו, הוא מביא בזה"ל: "ובכל מוצאי שבת רבים הם שדרך חוב הוא להם "להשתכר כמוצאי שבת, ולבטל ק"ש של שחרית כזמנו עכ"ל". מי יגלה עפר מעיני הגאון הזה ויראה המכשלה הזאת בין החסידים ורביהם כפלי כפלים וכל הנהגותיהם הנשחתות.

בִּי-כֶסֶא

(Bacchus *)

יום השבת בין הערבים,
 חבר חסידים לרבים יגהרו,
 הסף בגרונם שקר במים,
 וכעסים יין שרף ישפרו—
 אחריו בלילה ישחו כפלים,
 ילוי המלכה ליום שמים.

ורבם ינוע, ובכום עינו,
 יגורו בחרמו וסרף טרף,
 ישנה ישלש ומחרונן מיינו,
 קהבים פנוי נוצצים בשרף,
 ויקרא מלא: "בעוא רבעוין"!
 והד עונה: "רוא רבוין" (**)
 יחפין זקנו, ויגיתו יעורר,

(* לרעתי התואר "בככום" אל אליל השכרות, הוא מן הארמית בִּי-כֶסֶא או "בִּי-כֶסֶא" (בית הכום) וירוע שרוב שמות האלילים של היונים שמות ארמיים חמה, כי מהכשריים הקדמונים קבלו היונים עבודת אליליהם. ולרעתי אלהי מסכה הכיונה "אליל השכרות" שרש נסך ושרש מסך קרובים המה כהוראה (מעיקר שרש סך), מלא מסך, לחקור ממסך, והמטלאים למני ממסך, ואולי מני נ"כ תואר אל בככום אליל השכרות וראוי שיחואר היום הרבישל החסידים נ"כ כשם אלהי מסכה. (** שזור שבשכורים.

יעקש פיהו וכשכני ישורר,
 כופל אמר עשרת מונים:
 "הוי: דביה מלכא בגילופין"!!!
 וינגק, וידום, והחסידים עונים
 ואומרים "הני כלבין דחצופין"!
 החסידים יבקרו, ורבים יתהוללו,
 ורוח יביע, יבא, יכחש,
 המה כדוב, ויברגליו מזלל,
 יתפוד הגביע, ונחש ינחש—
 וכת קול קוראה מתחת:
 "י' עי קינה עולמו בשעה אחת"!
 אז תתגודדנה נשים* בבתלה,
 מפי הנבא האזין ההבדלה,
 ותגש אליו אשה עקרה,
 ותנח אצלו עדי עדים,
 ותחל פנוי בגפש מרה,
 בגלל ברכות רחם ושקים!
 "גשי" אצנת, ויטעמי בהי!
 "משרית בוסי, משרידי פתי.
 "קרבי קרבי שכולה בעקרה!" —
 עליה פבש פתחמס נפיו,
 ויברך אותה בשתי כפיו,
 ויגהר, ויאמר: הגך הקה! —

(* הקרא יזכור פה את הנשים הנודעות כחן אליל באככום בשם Bacchantes

(החסידים ימחאו קף ויזמרו)

הַנֶּדָּה הַקְּדָה !

הַנֶּדָּה הַקְּדָה

הַרְבֵּי קָרָא

רְנֵי עֲקָרָה !

רְנֵי עֲקָרָה

הַנֶּדָּה הַקְּדָה

הַרְבֵּי קָרָא

שְׁבוּעַ טוֹב !

מִזֵּל טוֹב

שְׁבוּעַ טוֹב !

מִזֵּל טוֹב !

בשנת הוי שבורי יין! לפ"ק

אזהרה

כזה מזהיר המביא לבית הדפוס ספר זה, כי אסור לשום
איש להביא עוד הפעם את המחברת הזאת על מכש הדפוס, או
להעתיקו אל אחת הלשוניות, מבלי קחת רשיון מאת המו"ל, אשר
יוכלו לפנות אליו לבית הדפוס של ה' ל. ניטשע.

הספר הזה נמצא למכור בבית הדפוס של ה' ל. ניטשע.

ומחירו חמשים קאפ'

(U354v)